

**Evangelis i comentari de
mossèn Miquel Àngel
Any 2024**

Evangelí i comentari de Mossèn Miquel Àngel 2024

Evangelí i comentari de mossèn Miquel Àngel 2024 ofereix una reinterpretació contemporània dels ensenyaments evangèlics. Mossèn Miquel Àngel, amb una profunda comprensió del text sagrat, ens guia a través de les paràboles i els ensenyaments de Jesús, il·luminant-los amb comentaris que connecten amb els desafiaments i esperances del món actual. Aquesta obra convida a una reflexió personal i comunitària, amb l'objectiu d'apropar l'antiga saviesa a les realitats del segle XXI, fomentant un diàleg obert i constructiu sobre la fe, l'esperança i la caritat dins la societat moderna.

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 1,7-11)

En aquell temps, Joan predicava dient: «Després de mi ve el qui és més fort que jo, i jo no soc digne d'ajupir-me davant d'ell per desfer-li la corretja de les sandàlies. Jo us batejo amb aigua, però ell us batejarà amb l'Esperit Sant».

I s'esdevingué en aquells dies que vingué Jesús des de Natzaret de la Galilea i fou batejat en el Jordà per Joan. I a l'instant, pujant de l'aigua, veié esquinçats els cels, i l'Esperit com un colom que baixava sobre ell. I se sentí una veu dels cels: «Tu ets el meu Fill, l'estimat, en tu m'he complagut».

BAPTISME DEL SENYOR

JESÚS NO NECESSITA EL BAPTISME DE JOAN. PERÒ EN SOLIDARITAT AMB ELS PECADORS HO REP CONFONENT-SE ENTRE ELLS. EL BAPTISTA SAP QUE "VINDRÀ DARRERE SEU" I QUE ÉS INFINITAMENT SUPERIOR A ELL. ESGLAIAT PER AQUEST GEST D'HUMILITAT, RECONeix PÚBLICAMENT QUE "NO ÉS DIGNE DE DESLLIGAR-LI LES SANDÀLIES", PERÒ ACCEPTA SER PROTAGONISTA D'UN MOMENT DECISIU DISPOSAT AIXÍ EN ELS PLANS DE DÉU.

I SERÀ DÉU MATEIX QUI, MITJANÇANT SIGNES EXTRAORDINARIS, S'ENCARREGUI DE FER LA PRIMERA MANIFESTACIÓ PÚBLICA DEL SEU ENVIAT: "S'OBRE EL CEL", BAIXA L'ESPERIT COM UN COLOM, I EL MATEIX PARE PROCLAMA "EL SEU FILL ESTIMAT, EL SEU PREDILECTE" . MARC RECUll TOTS AQUESTS SIGNES PER SUBRATLLAR-NOS EL BAPTISME DE JESÚS COM LA UNCIÓ DE L'ESPERIT DE DÉU QUE EL CAPACITA PER A LA SEVA MISSIÓ.

JESÚS BATEJARÀ AMB ESPERIT SANT: ESPERIT DE DÉU, ESPERIT D'AMOR I DE VERITAT, QUE ENS COMMOU I TRANSFORMA PER DINS, PER CONVERTIR-NOS EN FILLS DE DÉU. L'ESPERIT QUE ENS GUIA I DEMANA, PER NOSALTRES, AL PARE PERQUÈ NOSALTRES NO SABEM DEMANAR ALLÒ QUE ENS CONVÉ, L'ESPERIT MATEIX QUE INTERCEDEIX PER NOSALTRES AMB GEMECS INEFABLES.

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

(Jn 1,35-42)

L'endemà eren allí altra vegada Joan i dos dels seus deixebles; i contemplant Jesús que passava, diu: «Mireu l'Anyell de Déu». I el sentiren parlar els dos deixebles i van seguir Jesús. I Jesús, girant-se i veient-los que el seguien, els diu: «Què cerqueu?». I ells li digueren: «Rabbí -que vol dir: Mestre- on t'estàs?». Els diu: «Veniu i ho veureu». Ells hi anaren i veieren on s'estava, i es quedaren amb ell aquell dia; era cap a l'hora dècima.

Andreu, germà de Simó Pere, era un dels dos que havien sentit Joan i el seguien. Aquest trobà primer el seu germà Simó, i li diu: «Hem trobat el Messies -que vol dir: Crist». El portà a Jesús. Jesús el mirà, i digué: «Tu ets Simó, fill de Joan; tu seràs anomenat Cefes -que vol dir: Pere».

DIUMENGE de la setmana II durant l'any B

DOS DEIXEBLES DE JOAN EL BAPTISTA ESCOLTEN EL SEU MESTRE EXPRESSAR-SE SOBRE JESÚS COM "L'ANEL·L DE DÉU", I SENSE PREGUNTES O VACIL·LACIONS, SEGUEIXEN JESÚS, ÉS A DIR, ES DISPOSEN A SER ELS SEUS DEIXEBLES, COSA QUE COMPORTARÀ UN CANVI IMPORTANT PER A LES SEVES VIDES. AQUESTS CERCADORS DESITGEN ENTRAR A LA VIDA DEL MESTRE, ESTAR AMB ELL, FORMAR-NE PART. I JESÚS NO ES PROTEGEIX GUARDANT LES DISTÀNCIES, SINÓ QUE ELS ACULL I ELS CONVIDA A LA SEVA ESTADA. JESÚS NO ÉS UN PROFESSOR QUE FA UNA LLIÇÓ, SINÓ UN TESTIMONI QUE OFEREIX EL SEU PROPI TESTIMONI PERSONAL.

SEGUIR JESÚS, CAMINAR AMB ELL, NO ES POT FER SINÓ PER HAVER TINGUT UNA EXPERIÈNCIA DE TROBADA AMB ELL. LES TEORIES PARLADES –NI TAN SOLS LES TEOLOGIES– NO SERVEIXEN. EL NOSTRE COR –I EL DELS ALTRES– NOMÉS ES COMMOU PER LES

TEORIES VISCUEDES, PER LA VIVÈNCIA I EL TESTIMONIATGE PERSONAL.

SI OBSERVEM BÉ, TANT JOAN BAPTISTA COM ELS PRIMERS DEIXEBLES COMENCEN PROCLAMANT JESÚS ELS SEUS PROPIS PARENTS I COMPANYS MÉS PROPERES. AQUEST FET ENS CONVIDA A NOSALTRES, CRISTIANS D'AVUI, A COMPARTIR JESÚS AMB LES NOSTRES FAMÍLIES, AMICS, COMPANYS MÉS PROPERES, JA QUE LA CARITAT, L'AMOR COMENÇA ALS MÉS PROPERES, A CASA.

(Mc 1,14-20)

I després que Joan fos arrestat, anà Jesús a la Galilea, i hi predicava l'evangelí de Déu, dient: «S'ha complert el temps, i el regne de Déu és a prop; convertiu-vos i creieu en l'evangelí».

I passant per la vora del mar de la Galilea, veié Simó i el germà de Simó, Andreu, tirant les xarxes al mar, ja que eren pescadors. I els digué Jesús: «Veni darrere meu i us faré ser pescadors d'homes». I immediatament, deixant les xarxes, el seguiren. I avançant una mica veié Jaume el del Zebedeu i Joan, el seu germà, i ells també eren a la barca reparant les xarxes. I immediatament els cridà. I deixant el seu pare, Zebedeu, a la barca amb els jornalers, se n'anaren rere ell.

DIUMENGE de la setmana III durant l'any B

JOAN HA ESTAT PRESONER PER LES AUTORITATS JUEVES. LA SEVA MISSIÓ DE PREPARAR EL CAMÍ DEL SENYOR HA ACABAT AMB LA PÈRDUA DE LA SEVA LLIBERTAT, EN EL SILENCIAMENT DE LA SEVA PARAULA PROFÈTICA.

JESÚS ES TROBA DESAFIAT PEL QUE HA PASSAT AMB JOAN EL BAPTISTA, I ES LLANÇA A ANUNCIAR LA BONA NOVA A LA SEVA PRÒPIA TERRA, A GALILEA, ENTRE ELS SEUS. L'ANUNCI DEL TEMPS DE DÉU, DEL KAIRÓS, EVIDENCIA LA PROXIMITAT DEL REGNE QUE EXIGEIX DELS QUI ESCOLTEN LA BONA NOVA UNA AUTÈNTICA CONVERSIÓ.

LA IMMINENT ARRIBADA DEL REGNE EN LA PERSONA DE JESÚS I LA SEVA MISSIÓ, NO POT PASSAR INADVERTIDA; ÉS UN ESDEVENIMENT

QUE SACSEJA TOTES LES ESTRUCTURES HUMANES I REQUEREIX TRANSFORMACIONS PROFUNDES I MADURESA EN LA FE, JA QUE NOMÉS ELS QUI CREUEN EN JESÚS SERAN CAPAÇOS DE PARTICIPAR DEL SEU PROJECTE.

ELS CONVOCATS HAN DEIXAT DE VIURE LA SEVA VIDA, QUE HA PASSAT PENSANT EN EL SEU PETIT MÓN PERSONAL I FAMILIAR, I RESOLENT LES NECESSITATS FONAMENTALS. ARA HAN ESTAT CONVIDATS A GASTAR LA SEVA VIDA EN UNA CAUSA MÉS GRAN: EL REGNE DE DÉU, TASCA POC FÀCIL, EXIGENT, DESAFIANT, SEGURAMENT PLENA D'OBSTACLES, COMENÇANT PER RENUNCIAR A LES SEGURETATS FAMILIARS, ECONÒMIQUES I SOCIALS PER FER UNA APOSTA MÉS GRAN: L'APOSTA DE DÉU.

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 1,21-28)

I entren a Cafarnaüm. I de seguida [Jesús], entrant el dissabte a la sinagoga, hi ensenyava. I es meravellaven de la seva doctrina, perquè ensenyava com qui té potestat i no com els escribes. I justament hi havia en la sinagoga d'ells un home amb un esperit immund, i cridà dient: «Deixa; què hi ha entre tu i nosaltres, Jesús Natzarè? ¿Has vingut a perdre'ns? Sé qui ets tu: el Sant de Déu». I el comminà Jesús, dient: «Calla i surt d'ell!». I l'esperit immund, malmenant-lo i fent un gran crit, sortí d'ell. I tots quedaren estupefactes, de manera que es preguntaven entre ells, dient: «Què és això? Una manera nova d'ensenyar amb potestat. Impera els esperits immunds, i l'obeeixen». I la seva fama corregué ràpidament per tot arreu en tota la regió de la Galilea.

DIUMENGE de la setmana IV durant l'any B

COMENÇA JESÚS LA SEVA ACTIVITAT PRENENT CONTACTE AMB ELS ISRAELITES INTEGRATS A LA INSTITUCIÓ RELIGIOSA (SINAGOGA), QUE ACCEPTEN LA DOCTRINA OFICIAL, NACIONALISTA I PARTICULARISTA, TRANSMESA PELS LLETRATS.

A L'ENSENYAMENT DE JESÚS PERCEBEN ELS OIENTS LA FORÇA DE L'ESPERIT; LA REACCIÓ ÉS FAVORABLE, JA QUE EN ELL RECONeixEN L'AUTORITAT D'UN PROFETA, QUE, COM A CONSEQÜÈNCIA, PROVOCA EL DESPRESTIGI DE L'ENSENYAMENT HABITUAL DELS LLETRATS.

ENTRE ELS FIDELS DE LA SINAGOGA HI HA, TANMATEIX, QUI S'IDENTIFICA TAN FANÀTICAMENT AMB L'ENSENYAMENT DELS LLETRATS, QUE NO TOLERA QUE L'AUTORITAT DOCTRINAL D'AQUESTS ES POSI EN DUBTE. PER ASSENYALAR EL FANATISME

USA MARC L'EXPRESSIÓ ESTAR POSSEÏT PER UN ESPERIT IMMUND (EN OPOSICIÓ A «ESPERIT SANT»); AQUESTA FORÇA QUE DESPERSONALITZA L'HOME I IMPEDEIX QUALSEVOL ESPERIT CRÍTIC ÉS, EN CONCRET, UNA IDEOLOGIA CONTRÀRIA AL PLA DE DÉU, AQUÍ, LA PROPOSTA PER LA INSTITUCIÓ RELIGIOSA, QUE FOMENTA LA IDEA DE LA SUPERIORITAT D'ISRAEL I EL CONSEGÜENT MENYSPREU DELS ALTRES POBLES; EL POSSEÏT ÉS UN HOME ENTERAMENT ALIENAT PER L'ADHESIÓ FANÀTICA A AQUESTA IDEOLOGIA I SURT EN DEFENSA DELS LLETRATS/INSTITUCIÓ.

RETREU A JESÚS QUE NO ES POSI DE PART DE LA INSTITUCIÓ I NO ABRACI ELS SEUS IDEALS; TEMPTA JESÚS PERQUÈ POSI LA SEVA AUTORITAT AL SERVEI DEL SISTEMA, ACCEPTANT EL PAPER DE MESSIES NACIONALISTA. JESÚS EL TALLA EN SEC I, MALGRAT LA SEVA RESISTÈNCIA, HO ALLIBERA DEL SEU FANATISME, ÉS A DIR, ACONSEGUEIX CONVÈNCER-LO DE L'ERRONI DE LA SEVA POSTURA. JESÚS NO ACCEPTA EL PAPER DE MESSIES NACIONALISTA.

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 1,29-39)

En aquell temps, Jesús, quan sortiren de la sinagoga, arribaren a la casa de Simó i d'Andreu, amb Jaume i Joan. I la sogra de Simó era al llit amb febre, i immediatament li parlen d'ella. I acostant-s'hi, agafant-la de la mà, l'aixecà. I la va deixar la febre, i els servia.

I arribat el vespre, en pondre's el sol li portaven tots els qui tenien algun mal i els posseïts del dimoni. I tota la població s'havia congregat davant la porta. I guarí molts que estaven afectats de diverses malalties, i expulsà molts dimonis, i no els deixava parlar als dimonis, perquè el coneixien.

I a l'alba, molt de matí, s'alçà, sortí i anà a un lloc solitari, i allí pregava. I el van buscar Simó i tots els qui eren amb ell. I quan el trobaren, li digueren: «Tots et cerquen!». I els diu: «Anem als pobles pròxims perquè allí jo prediqui, que per això he vingut». I anà per tota la Galilea predicant en les sinagogues d'ells i expulsant dimonis.

DIUMENGE de la setmana V durant l'any B

JESÚS MIRAVA SEMPRE ENDAVANT. PER AIXÒ, QUAN SIMÓ I ELS SEUS COMPANYS EL VAN TROBAR AQUELL MATÍ I LI VAN DIR: "TOTHOM ET BUSCA", JESÚS LI VA RESPONDRE: ANEM A UNA ALTRA BANDA, ALS LLOGARETS PROPERES, QUE PREDICARÉ TAMBÉ ALLÍ; PER AIXÒ HE VINGUT".

JESÚS SABIA BÉ QUE QUI TORNA ENRERE, QUI ES PARA, S'ESTABLEIX O S'ASSENTA, NO ARRIBA A LA META, UNA META QUE, A LA VIDA ESTÀ SEMPRE MÉS ENLLÀ... AIXÒ ÉS PRECISAMENT EL QUE FA JESÚS: ENTRAR A LA VIDA DE LES PERSONES, SER-NE UN EN LA SEVA QUOTIDIANITAT.

LA PRÀCTICA DE CURACIÓ, LA LLUITA CONTRA EL MAL, ÉS LA PRÀCTICA HABITUAL DE JESÚS. TAN IMPORTANT COM FER EL BÉ, ÉS EVITAR EL MAL I LLUITAR-HI, DONAR LA VIDA PER ANAR TORNANT LA PAU, LA SALUT, EL BENESTAR, LA FELICITAT... A TOTS AQUELLS QUE L'HAN PERDUT. SER CRISTIÀ ÉS, ENTRE MOLTES ALTRES COSES, LLUITAR CONTRA EL MAL, NO QUEDAR-SE DE BRAÇOS PLEGATS O ABSTRET EN ELS PROPIS ASSUMPTES, QUAN VIVIM EN UN MÓN AMB LES XIFRES ESGARRIFOSES DE POBRESA I MISÈRIA QUE AVUI PATIM.

ANUNCIAR AVUI EL REGNE NO ÉS QÜESTIÓ DE SIMPLES PARAULES, DE TRANSMETRE INFORMACIÓ, SINÓ DE FER, DE CONSTRUIR: LLUITAR CONTRA EL MAL, SANAR, CURAR, REHABILITAR ELS GERMANS, POSAR-NOS AL SEU SERVEI, ACOMPANYAR I DIGNIFICAR LA VIDA QUE, A TOTES LES SEVES MANIFESTACIONS ÉS MANIFESTACIÓ DE LA MÀ CREADORA DE DÉU.

Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

(Mc 1,40-45)

En aquell temps, se li adreçà [a Jesús] un leprós pregant-lo, agenollat, i dient-li: «Si vols, pots purificar-me». I compadit, estengué la seva mà, el tocà, i li digué: «Ho vull, queda pur!». I immediatament li desaparegué la lepra, i va quedar purificat. I comminant-lo, a l'instant l'acomiadà, dient-li: «Mira, no ho diguis a ningú, però ves, mostra't al sacerdot, i per la teva purificació ofereix allò que preceptuà Moisès com a testimoniatge per a ells». Però ell, així que se n'anà, començà a proclamar ben fort i a difondre la notícia, de manera que ja no podia entrar manifestament en la ciutat, sinó que s'estava fora en indrets deserts; i acudien a ell de tot arreu.

DIUMENGE de la setmana VI durant l'any B

EL VERB "TOCAR" TÉ MOLTA IMPORTÀNCIA ALS EVANGELIS: JESÚS TOCA LEPROSOS, SORDS, DIFUNTS, CECS, DONES; TAMBÉ ELL ÉS TOCAT. TOCAR INDICA LA TOTAL PROXIMITAT I LA BARREJA DEFINITIVA. DES D'AQUÍ ÉS DES D'ON ES POT FER L'OFERTA DEL REGNE. LA IMPLICACIÓ ÉS DECISIVA; UN CRISTIANISME DES-IMPLICAT NO ÉS EL QUE PROPUGNA L'EVANGELI.

LA MISSIÓ DE JESÚS ÉS UNA TASCA DE DIGNIFICACIÓ, D'HUMANITZACIÓ. AQUESTA PASSA A SER UNA CARACTERÍSTICA DEL SEU REGNE. PER AIXÒ, JESÚS CONTRAVÉ TOTA LA PRÀCTICA SOCIAL AL VOLTANT DELS MARGINATS, S'HI INVOLUCRA TOCANT LA REALITAT I POSICIONANT-SE A FAVOR DEL DESHERETAT EN CONTRA DEL SISTEMA. LA MISSIÓ CRISTIANA VESSA DIGNITAT SOBRE TOTES AQUELLES PERSONES I REALITATS ON ES TROBA MÉS ENFOSQUIDA.

L'ORGANITZACIÓ MANS UNIDES I ELS SEUS VOLUNTARIS, COM CADA ANY, LLENÇA LA CAMPANYA CONTRA LA FAM. AQUEST ANY EL SEU LEMA ÉS: «L'EFECTE ÉSSER HUMÀ. L'ÚNICA ESPÈCIE CAPAÇ DE CANVIAR EL PLANETA», ENS FA UNA CRIDA SOBRE COM EL CLIMA ESTÀ REPERCUTINT EN DRETS TAN BÀSICS COM L'ALIMENTACIÓ, L'AIGUA POTABLE, LA SALUT, UNA VIDA DIGNA O UN ENTORN SALUDABLE... TOTS VOLEM AQUEST CANVI EN EL PLANETA; TOTS ANHELEM UNA ALTRA REALITAT SOCIAL; TOTS VOLEM QUE LA GANA I LES ESTRUCTURES ECONÒMIQUES INJUSTES ES TRANSFORMIN. EL QUE NO VEIEM TAN CLAR ÉS QUE DEPENGUI DE NOSALTRES, QUE HI TINGUEM PART, QUE ES REQUEREIXI QUE "TOQUEM" EL PROBLEMA. AVUI SE'NS EMPENY A "TOCAR", A IMPLICAR-NOS, A ENTENDRE HI HA ACTUAR SOBRE AQUESTA XACRA QUE AVERGONYEIX LA HUMANITAT.

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 1,12-15)

En aquell temps, l'Esperit empenyé Jesús cap al desert. I es quedà en el desert quaranta dies, i era temptat per Satanàs; i s'estava entre les bèsties, però els àngels el servien.

I després que Joan fos arrestat, anà Jesús a la Galilea, i hi predicava l'evangelí de Déu, dient: «S'ha complert el temps, i el regne de Déu és a prop; convertiu-vos i creieu en l'evangelí».

DIUMENGE de la setmana I quaresma any B

CONSTITUEIX UN FET INQÜESTIONABLE QUE JESÚS VA SER TEMPTAT EN LA SEVA REALITAT HUMANA. AIXÍ HO AFIRMA EL TEXT DE L'EVANGELI I QUE NO DEIXA CAP DUBTE. NO VA SER APARENTMENT TEMPTAT -COM MANTENEN ALGUNES VISIONS DOCETES-, SINÓ DE VERITAT I REPETIDAMENT EN DIFERENTS MOMENTS DE LA SEVA VIDA, COMENÇANT PEL TEMPS, QUE VA ESTAR AL DESERT.

PER A L'EVANGELISTA, EL DESERT ÉS EL LLOC DE LA PROVA, PERÒ SOBRETOT DE LA TROBADA AMB DÉU I DE LA DECISIÓ EN MOMENTS TRANSCENDENTALS DE LA VIDA. ELS QUARANTA DIES S'HAN D'ENTENDRE NO EN SENTIT CRONOLÒGIC SINÓ EN LA INTENCIONALITAT TEOLÒGICA. QUARANTA ANYS VAN ESTAR ELS ISRAELITES AL DESERT, ON VAN SER PROVATS I PER A LA SEVA DESGRÀCIA VAN CAURE EN EL PECAT. EN JESÚS, EL FILL-SERVENT DE DÉU, UNGIT PER L'ESPERIT, LA SITUACIÓ CANVIA COMPLETAMENT. ÉS TEMPTAT, CERTAMENT, PERÒ RESISTEIX AMB ÈXIT ELS EMBATS DEL MAL I SURT VICTORIÓS.

ÉS CONSOLADOR PER A NOSALTRES COMPROVAR COM JESÚS VA ESTAR A L'ALTURA DE LES CIRCUMSTÀNCIES, VA SUPERAR LA PROVA AIRÓS I AMB L'ASSISTÈNCIA DE L'ESPERIT VA ROMANDRE FIDEL A DÉU, ASSENTAT FERMAMENT EN EL COMPLIMENT DE LA SEVA VOLUNTAT, EL NORD QUE VA GUIAR SEMPRE TOTA LA SEVA ACTUACIÓ.

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 9,2-10)

I sis dies després Jesús pren Pere i Jaume i Joan, i se'ls enduu a part en una muntanya alta, ells sols. I es transfigurà davant d'ells. I els seus vestits es feren resplendents, molt blancs, com cap bataner sobre la terra no els podria blanquejar així. I se'ls aparegué Elies amb Moisès, i estaven conversant amb Jesús. I responent Pere, diu a Jesús: «Rabbí, bo és d'estar-nos aquí. Fem, doncs, tres tendes: una per a tu i una per a Moisès i una per a Elies». No sabia, doncs, què dir, ja que estaven espantats. I es formà un núvol que els aombrava, i vingué una veu del núvol: «Aquest és el meu Fill, l'estimat; escolteu-lo!». I tot d'una, mirant a tot el voltant, no veieren ningú més que Jesús sol amb ells.

I mentre baixaven ells de la muntanya, els ordenà que no contessin a ningú les coses que havien vist, fins que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts».

DIUMENGE de la setmana II Quaresma any B

EN EL RELAT DE L'EVANGELI DE LA TRANSFIGURACIÓ MARC RESSALTA ELEMENTS DE GRAN IMPORTÀNCIA. JESÚS PREN PERE, JAUME I JOAN, LÍDERS DE TRES DE LES PRIMITIVES COMUNITATS CRISTIANES, HI SÓN REPRESENTADES LA UNITAT I LA DIVERSITAT DE L'ESGLÉSIA PRIMITIVA. LA MUNTANYA, LLOC PRIVILEGIAT DE MANIFESTACIÓ DE DÉU A LA SAGRADA ESCRIPTURA, ENS PREPARA PER A ALGUNA COSA IMPORTANT. LA TRANSFIGURACIÓ EN MARC RESSALTA LA BLANCOR DEL VESTIT DE JESÚS, IMATGE UTILITZADA A LES ESGLÉSIES PRIMITIVES PER SIMBOLITZAR LA PURIFICACIÓ DELS MÀRTIRS EN

EL VESSAMENT DE LA SEVA SANG. ELIES I MOISÈS APAREIXEN
CONVERSANT AMB ELL.
MARC ASSOCIA UNA VEGADA MÉS JESÚS AMB LA FIGURA D'ELIES,
PRECURSOR DEL
PROFETISME DE DENÚNCIA DURANT L'ÈPOCA DELS REIS, I AMB
MOISÈS, LÍDER DE
L'ALLIBERAMENT DE L'ESCLAVATGE I PROMOTOR D'UNA LLEI DE
CONVIVÈNCIA COMUNITÀRIA
EQUITATIVA ALS ORÍGENS D'ISRAEL .
PERE VOL PERLLONGAR AQUEST MOMENT, POSSIBLEMENT
IL·LUSIONAT AMB LA IDEA DE
RETORNAR A L'ANTIC PROJECTE D'IGUALTAT QUE ES VA VOLER
CONSTRUIR A L'ÈPOCA TRIBAL,
QUAN ISRAEL HABITAVA EN TENDES. PERÒ IMMEDIATAMENT LA
PRESÈNCIA DE DÉU
REPRESENTADA AL NÚVOL ELS COBREIX AMB LA SEVA OMBRA. EL
NÚVOL QUE INCLOU
TOTHOM RECORDA LA PRESÈNCIA DE DÉU A L'ÈXODE. HI MANIFESTA
LA SEVA IDENTITAT
COM A DÉU DEL CAMÍ. AQUEST DÉU PARLA A L'ESGLÉSIA:
"ESCOLTEU-LO" AQUESTA ÉS LA
VERITABLE ACTITUD DEL CREIENT. NO SERVEIX LA NOSTÀLGIA DEL
PASSAT, LA POR AL
CONFLICTE, NI LA COMODITAT CONFORMISTA QUE ESTANCA I
PARALITZA. AQUEST DÉU NO
NECESSITA CABANES NI ESTANCES, SINÓ PERSONES DISPOSADES A
ESCOLTAR I SEGUIR ELS
PASSOS DE JESÚS, A GASTAR LA SEVA VIDA EN LA CONSTRUCCIÓ
D'UN MÓN DE VERITAT,
SOLIDARITAT I JUSTÍCIA. MÉS ENLLÀ DE LA PERSECUCIÓ O EL
REBUIG, HI HA LA LLUM DEL PARE
I LA COMUNIÓ DELS QUI TRASPASSATS PER LA MORT, VAN
ROMANDRE FIDELS AL SEU
PROJECTE.

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

(Jn 2,13-25)

I era a prop la Pasqua dels jueus, i pujà Jesús a Jerusalem. I trobà en el temple els qui venien bous i ovelles i coloms, i els canvistes asseguts. I havent fet un flagell amb cordes, els expulsà tots del temple, i també les ovelles i els bous, i escampà els diners dels canvistes i tombà les taules. I als qui venien coloms els digué: «Traieu tot això d'aquí! No feu de la casa del meu Pare una casa de comerç». Els seus deixebles es recordaren que està escrit: «El zel de la teva casa em devora». Li respongueren, doncs, els jueus, i li digueren: «Quin signe ens mostres per fer aquestes coses?». Els respongué Jesús, i els digué: «Enderroqueu aquest temple i en tres dies el tornaré a alçar». I digueren els jueus: «En quaranta-sis anys s'edificà aquest temple, i ¿tu en tres dies l'alçaràs?». Però ell parlava del temple del seu cos. I quan va ressuscitar d'entre les morts, es recordaren els seus deixebles que deia això, i cregueren en l'Escriptura i en les paraules que havia dit Jesús.

I quan era a Jerusalem durant la festa de la Pasqua, molts cregueren en el seu nom, veient els signes que feia. Però ell, Jesús, no se'ls creia, perquè els coneixia tots; i perquè no tenia necessitat que ningú li donés testimoni sobre l'home, ja que ell sabia què hi ha en l'home.

DIUMENGE de la setmana III quaresma any B

AMB EL GEST D'EXPULSAR ELS MERCADERS, JESÚS S'OPOSA A UNA MANERA D'ENTENDRE LA RELACIÓ DE L'HOMME AMB DÉU:

- LLUITA CONTRA LA TEMPTACIÓ INNATA DEL CREIENT DE COMERCIAR AMB DÉU.
- TRENCA AMB LA CONFIGURACIÓ "ARQUITECTÒNICA" I PIRAMIDAL DEL CULTE. EL TEMPLE SEPARA I FILTRA L'ACCÉS DE LES DIVERSES CATEGORIES DE CREIENTS. AIXÍ ES CONVERTEIX EN FONAMENT DE PRIVILEGIS I GARANTIA DE PERPETUACIÓ DE DRETS ADQUIRITS ALS RESPONSABLES DEL CULTE.

- S'OPOSA TAMBÉ A UNA RELIGIOSITAT DEL COMPLIMENT. L'HOME NO ÉS EL PROTAGONISTA COMPLIDOR, CAPAÇ DE SER BO I D'APUNTAR-SE UN TANT DAVANT DE DÉU; NO ÉS EL COMPLIMENT EL QUE SALVA.

POT DESAPARÈIXER EL TEMPLE DE PEDRA, PERÒ DÉU CONTINUARÀ PRESENT AL MIG DEL SEU POBLE. JESÚS INAUGURA UNA MANERA DE RELACIONAR-SE AMB DÉU. ELL ÉS LA REFERÈNCIA ÚNICA, LA PARAULA VIVA QUE EXPRESSA TOT EL MISSATGE DE DÉU. PERÒ CADASCÚ TAMBÉ ÉS TEMPLE. DÉU SEMPRE HI ÉS AMB L'ALTRE, I ES MANIFESTA SOBRETOT AL ROSTRE DEL FEBLE I DEL QUE PATEIX PER LA INJUSTÍCIA.

A "EL NOU TEMPLE" NO HI HA DIFERÈNCIES, FILTRES I CATEGORIES, SINÓ CARISMES COMPLEMENTARIS QUE BUSQUEN LA COMUNIÓ I LA DIVERSITAT DE FUNCIONS, I QUE ES POSEN A DISPOSICIÓ DELS ALTRES PER CONSTITUIR UN COS, EXPRESSIÓ DE L'AMOR DE DÉU.

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

(Jn 3,14-21)

En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «I així com Moisès enlairà el serpent al desert, així convé que sigui enlairat el Fill de l'home, per tal que tot el qui cregui en ell tingui vida eterna».

Perquè tant estimà Déu el món, que va donar el seu Fill unigènit perquè tot el qui cregui en ell no es perdi, sinó que tingui vida eterna. Ja que no envià Déu el Fill al món per jutjar el món, sinó perquè se salvi el món per ell. El qui creu en ell no és jutjat; però qui no creu ja està jutjat, perquè no ha cregut en el nom del Fill unigènit de Déu. I aquest és el judici: la llum ha vingut al món, i els homes s'han estimat més les tenebres que la llum, ja que les seves obres eren dolentes. Perquè tot el qui fa el mal avorreix la llum; i no ve a la llum, per tal que no siguin descobertes les seves obres. Però el qui fa la veritat ve a la llum, perquè es manifestin les seves obres, que en Déu han estat fetes.

DIUMENGE de la setmana IV Quaresma any B

L'EVANGELI ENFOCA EL TEMA DE L'AMOR I EL PERDÓ DE DÉU DE FORMA UNIVERSAL. NO PARLA DE L'AMOR DE DÉU AL POBLE D'ISRAEL, SINÓ DEL SEU AMOR A TOTHOM. PERÒ UN AMOR QUE NO LI RESULTA FÀCIL NI CÒMODE, EN CONTRA DEL QUE ES PODRIA IMAGINAR: LI COSTA LA MORT DEL SEU FILL. A MÉS, L'EVANGELI SUBRATLLA MOLT LA RESPOSTA HUMANA: AQUEST PERDÓ CAL ACCEPTAR-HO MITJANÇANT LA FE, RECONeixENT JESÚS COM A FILL DE DÉU I SALVADOR.

EN EL CONTEXT DE LA QUARESMA, QUE ES PRESTA A SUBRATLLAR L'ASPECTE DEL PECAT I DEL CÀSTIG, LA LITÚRGIA ENS RECORDA

UNA VEGADA MÉS QUE LA NOSTRA FE ES BASA EN UNA BONA NOTÍCIA (L'EVANGELI), LA BONA NOTÍCIA DE L'AMOR DE DÉU. NOSALTRES, QUE SOM ELS HEREUS DELS EFESIS, DELS CORINTIS, DELS TESSALONICENCs, HEM DE RECONÈIXER, COM ELLS, QUE TOT ÉS DO DE DÉU I NO MÈRIT NOSTRE, I QUE HEM DE RESPONDRE AMB FE I DEDICANT-NOS "A LES BONES OBRES" QUE ELL ENS HA ASSIGNAT.

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

(Jn 12,20-33)

En aquell temps, hi havia uns grecs d'entre els qui havien pujat a adorar en la festa. I aquests s'acostaren a Felip, que era de Betsaida de la Galilea, i el pregaven, dient: «Senyor, volem veure Jesús». Ve Felip i ho diu a Andreu; van Andreu i Felip i ho diuen a Jesús. I Jesús els respon, dient: «Arriba l'hora de ser glorificat el Fill de l'home. En veritat, en veritat us dic: si el gra de blat, caient en terra, no mor, es queda ell sol; però si mor, porta molt de fruit. El qui estima la seva vida, la perd; i el qui odia la seva vida en aquest món, la custodiarà per a la vida eterna. Si algú em serveix, que em segueixi, i on jo soc allí també estarà el meu servidor; si algú em serveix, l'honorificarà el Pare. Ara la meva ànima està contorbada. I què diré? ¿[Diré:] "Pare, salva'm d'aquesta hora"? Però, per a això he vingut a aquesta hora! Pare, glorifica el teu Nom!». Vingué, doncs, una veu del cel: «Ja l'he glorificat i de nou el glorificaré».

I la multitud que hi havia i que escoltava deia que havia estat un tro. D'altres deien: «Un àngel li ha parlat». Respongué Jesús, i digué: «No per mi s'ha produït aquesta veu, sinó per vosaltres. Ara és el judici d'aquest món, ara el príncep d'aquest món serà llançat fora. I jo, quan seré enlairat de la terra, atrauré tots cap a mi». I deia això per significar de quina mort havia de morir.

DIUMENGE de la setmana V Quaresma any B

EL TEXT DE JOAN ENS OFEREIX AVUI UNA ESCENA MOLT SIGNIFICATIVA QUE CAL ENTENDRE EN EL CONTEXT DE TOTA LA «TEOLOGIA DE L'HORA» D'AQUEST EVANGELISTA. LA SORT DE JESÚS ESTÀ DECIDIDA, EN TANT QUE ELS JUEUS, ELS SEUS DIRIGENTS, JA

HAN DECIDIT QUE HA DE MORIR. LA RESURRECCIÓ DE LLÀTZER (JN 11), AMB EL QUE AIXÒ SIGNIFICA DE DONAR VIDA, HA ESTAT DETERMINANT SOBRE AIXÒ.

ELS JUEUS, PER A JOAN, DONEN MORT. PERÒ EL JESÚS DE L'EVANGELI DE JOAN NO MOR DE QUALEVOL MANERA; NO LI ROBEN LA VIDA, SINÓ QUE LA VOL LLIURAR. ELL AMB TOTES LES CONSEQÜÈNCIES. PER AIXÒ SE'NS PARLA QUE HAVIEN PUJAT A LA FESTA DE PASQUA UNS GRECS, ÉS A DIR, UNS PAGANS SIMPATITZANTS DEL JUDAISME, "TEMOROSOS DE DÉU", COM SE'LS DEIA, QUE HAN SENTIT A PARLAR DE JESÚS I VOLEN CONÈIXER-LO, COM LI COMUNIQUEN A FELIP HI HA ANDREU.

ÉS ALESHORES QUAN JESÚS, EL JESÚS DE SANT JOAN, ES DECIDEIX DEFINITIVAMENT A ARRIBAR FINS A LES DARRERES CONSEQÜÈNCIES DEL SEU COMPROMÍS. EL JUDAISME, EL SEU MÓN, LA SEVA RELIGIÓ, EL SEU TANCAMENT A OBRIR-SE A UNA NOVA ALIANÇA HAVIA ESGOTAT TOTA POSSIBILITAT. UNA SÈRIE DE "DITES": SOBRE EL GRA DE BLAT QUE MOR I DONA FRUIT (V.24); SOBRE L'ESTIMAR I PERDRE LA VIDA (V. 25) (COM EN MC 8,35; MT 10,39; 16,25; LC 9,24; 17,33) I SOBRE DESTÍ DELS SERVIDORS JUNTAMENT AMB EL DEL MESTRE, OBREN EL CAMÍ D'UNA "REVELACIÓ" SOBRE EL MOMENT I HORA DE JESÚS.

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc

(Mc 14,1-15,47)

Dos dies després era la Pasqua i els Àzims. I els grans sacerdots i els escribes buscaven la manera de prendre'l [a Jesús] amb engany i matar-lo, perquè deien: «No durant la festa, no fos cas que hi hagués un avalot del poble».

I trobant-se [Jesús] a Betània a casa de Simó el leprós, mentre era a taula, vingué una dona que duia un vas d'alabastre d'un perfum de nard pur de gran preu. I trencant el vas d'alabastre, el vessà damunt el seu cap. Però n'hi havia alguns que s'indignaren interiorment [dient]: «A què ve aquest malbaratament del perfum? Perquè aquest perfum s'hauria pogut vendre en més de tres-cents denaris i donar-ho als pobres». I rondinaven contra ella.

Però Jesús digué: «Deixeu-la. Per què la molesteu? Una bona obra ha fet amb mi. Perquè els pobres els teniu sempre amb vosaltres, i quan vulgueu els podeu fer bé, però a mi no sempre em teniu. Allò que podia, ho ha fet: s'ha avançat a ungir el meu cos per a la sepultura. I en veritat us dic: allà on aquest evangeli serà predicat, a tot arreu del món, el que aquesta ha fet es dirà en memòria d'ella».

I Judes Iscariot, un dels Dotze, anà als grans sacerdots, per tal de posar-lo a les seves mans. I ells, en sentir-ho, se n'alegraren i li prometeren que li donarien diners. I cercava la manera de fer-lo a mans oportunament.

I el primer dia dels Àzims, quan immolaven la Pasqua, li diuen els seus deixebles: «On vols que anem i preparem [tot] perquè mengis la Pasqua?». I envia dos dels seus deixebles, i els diu: «Aneu a la ciutat i us sortirà a l'encontre un home portant un càntir d'aigua; seguiu-lo, i allà on entri, digueu a l'amo de la casa: "El Mestre diu: on és la meva estança on haig de menjar la Pasqua amb els meus deixebles?"». I ell us mostrarà una gran sala a dalt, guarnida, ben disposada; i allí prepareu-nos-ho». I sortiren els deixebles i entraren a la ciutat i ho trobaren tal com els ho havia dit, i prepararen la Pasqua.

I arribat el vespre, vingué amb els Dotze. I mentre ells eren a taula i menjaven, digué Jesús: «En veritat us dic: un de vosaltres em trairà, el qui menja amb mi». Començaren a entristir-se i a dir-li un després de l'altre: «Per ventura soc jo?». I ell els diu: «Un dels Dotze, el qui suca amb mi en el plat. Perquè el Fill de l'home, ben cert, se'n va, tal com està escrit d'ell; però ai d'aquell home, per mitjà del qual el Fill de l'home és traït! Més li valdria si no hagués nascut l'home aquell».

I mentre estaven menjant, Jesús, prenent pa [i] dient la benedicció, el partí i els el donà, i digué: «Preneu: això és el meu cos». I havent pres un calze [i] havent donat gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Aquesta és la meva sang de la [nova] aliança, que és vessada per molts. En veritat us dic: ja no beuré del fruit del cep fins al dia aquell que el begui, nou, en el regne de Déu».

I dit l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres. I els diu Jesús: «Tots us escandalitzareu, ja que està escrit: Colpiré el pastor i s'esgarriaran les ovelles. Però després, quan hauré ressuscitat, us precediré a la Galilea». I Pere li diu: «Encara que tots s'escandalitzin, jo no». I li diu Jesús: «En veritat et dic: tu, avui, en aquesta nit, abans que el gall canti dues vegades, me'n negaràs tres». Però ell, parlava insistentment: «Encara que hagi de morir juntament amb tu, no et negaré». I de manera semblant també parlaven tots.

I venen al predi que té com a nom Getsemaní, i diu als seus deixebles: «Seieu aquí, mentre prego». I prenent Pere i Jaume i Joan amb ell, començà a sentir espant i angoixa. I els diu: «La meva ànima està trista fins a la mort; quedeu-vos aquí i vetlleu». I havent-se avançat un poc, queia sobre la terra i pregava perquè, si era possible, passés d'ell aquella hora. I deia: «Abbà, Pare! Tot t'és possible, fes passar de mi aquest calze, però no sigui allò que jo vull, sinó el que tu [vols]». I vingué i els trobà dormint, i diu a Pere: «Simó, ¿dorms? ¿No has pogut vetllar una hora? Vetlleu i pregueu perquè no entreu en temptació, perquè l'esperit, cert, és prompte, però la carn és feble». I anant-se'n un altre cop, pregà dient les mateixes paraules. I venint novament els trobà que dormien, ja que els seus ulls els pesaven, i no sabien què respondre-li. I ve per tercera vegada i els diu: «¿Dormiu encara i descanseu? Ja n'hi ha prou; ha arribat l'hora. Heus aquí que el Fill de l'home és posat a mans dels pecadors. Aixequeu-vos, anem! Mireu que és aquí el qui em traeix».

I tot seguit, quan encara estava parlant, ve Judes, un dels Dotze, i amb ell una turba amb espases i garrots, de part dels grans sacerdots, dels escribes i dels ancians. Els havia donat un senyal el traïdor, dient-los: «Aquell que jo besi, és ell, agafeu-lo i porteu-lo amb cautela». I en arribar, atansant-se-li tot seguit, diu: «Rabbí», i el besà. I ells, li posaren les mans a sobre i el prengueren. Però un dels presents, traient l'espasa, colpejà un servidor del gran sacerdot i li tallà l'orella. I contestant Jesús, els digué: «¿Com a un lladre heu sortit amb espases i garrots a agafar-me? Cada dia era amb vosaltres al temple ensenyant i no m'agafàreu. Però... que es compleixin les Escriptures!». I abandonant-lo, fugiren tots. I un cert adolescent el seguia, cobert amb un llençol sobre el cos nu, i l'agafen, però ell, deixant anar el llençol, s'escapà nu.

I dugueren Jesús al gran sacerdot, i es reuniren tots els grans sacerdots, els ancians i els escribes. I Pere el seguia de lluny fins a dins, a l'atri del gran sacerdot, i s'estava assegut amb els servidors i s'escalfava a la vora del foc. Els grans sacerdots i tot el sanedrí

buscaven un testimoni contra Jesús per fer-lo morir i no el trobaven. Perquè molts testificaven en fals contra ell, però els testimonis no concordaven. I alguns, aixecant-se, donaven fals testimoni contra ell, dient: «Nosaltres el vam sentir que deia: “Jo desfaré aquest temple fet amb les mans, i en tres dies n’edificaré un altre no fet amb les mans”». I ni així era concorde el testimoniatge d’ells. I aixecant-se el gran sacerdot enmig, interrogà Jesús, dient: «¿No respons res a allò que aquests testifiquen contra tu?». Però ell callava i no respongué res. Novament el gran sacerdot l’interrogava, i li digué: «¿Tu ets el Crist, el Fill del Beneït?». I Jesús digué: «Jo soc, i veureu el Fill de l’home assegut a la dreta del Poder i venint en els núvols del cel».

Però el gran sacerdot, esquinçant les seves vestidures, digué: «Quina necessitat tenim encara de testimonis? Heu sentit la blasfèmia. Què us en sembla?». I tots ells el condemnaren com a reu de mort.

I alguns començaren a escopir-li, i a tapar-li la cara, i donar-li cops de puny, i dir-li: «Profetitza»; i els servidors li donaven bufetades.

I trobant-se Pere a baix, a l’atri, vingué una de les criades del gran sacerdot i, en veure Pere que s’escalfava, mirant-lo, diu: «També tu eres amb el Natzarè, aquest Jesús!». Però ell ho negà, dient: «Ni el conec ni sé què dius!». I sortí a fora davant l’atri, i el gall cantà. I la criada, havent-lo vist, novament començà a dir als qui eren al voltant: «Aquest és d’ells!». Però ell un altre cop ho negava. I després d’una mica, els qui eren allí deien a Pere: «Veritablement ets d’ells, ja que també ets galileu!». I ell començà a maleir i a jurar: «No conec aquest home de qui parreu!». I a l’instant novament el gall cantà. I es recordà Pere de les paraules que li havia dit Jesús: «Abans que el gall canti dues vegades, me n’hauràs negat tres». I començà a plorar.

I de seguida, molt de matí, havent-se reunit en consell els grans sacerdots amb els ancians i els escribes, és a dir, tot el sanedrí, lligant

Jesús, el dugueren i el posaren a mans de Pilat. I l'interrogà Pilat: «¿Tu ets el rei del jueus?». I ell responent, li diu: «Tu ho dius». I els grans sacerdots l'acusaven de moltes coses. I Pilat l'interrogà un altre cop, dient: «¿No respons res? Mira de quantes coses t'acusen». Però Jesús ja no va contestar res més, de manera que Pilat n'estava meravellat.

Cada festa, els deixava anar un pres, qualsevol que demanessin. Hi havia l'anomenat Barrabàs, que estava pres amb els sediciosos, els quals en la revolta havien comès un homicidi. I havent pujat la turba, començaren a cridar que fes amb ells com solia. Pilat els respongué, dient: «¿Voleu que us deixi anar el rei dels jueus?». Perquè sabia bé que els grans sacerdots l'hi havien portat per enveja. Però els grans sacerdots agitaren la turba perquè més aviat els alliberés Barrabàs. I altra vegada Pilat, responent, els deia: «Què faig, doncs, al qui dieu el rei dels jueus?». I ells de nou cridaren: «Crucifica'l!». Però Pilat els deia: «I quin mal ha fet?». I ells cridaren més fort encara: «Crucifica'l!». I Pilat, volent satisfer el poble, els deixà anar Barrabàs, i abandonà Jesús, després d'haver-lo assotat, perquè fos crucificat.

I els soldats el dugueren a dintre del palau, que és el pretori, i convocaren tota la cohort. I el van revestir de porpra, i li posaren una corona d'espines que havien trenat. I començaren a saludar-lo: «Salve, rei dels jueus!». I li colpejaven el cap amb una canya, i li escopien, i doblegant el genoll l'adoraven. I després que s'hagueren burlat d'ell, el despullaren de la porpra i li posaren les seves vestidures. I el treuen fora per crucificar-lo.

I un tal Simó Cireneu, el pare d'Alexandre i de Rufus, que passava per allí, venint del camp, el requeriren perquè li portés la creu. I el duen a l'indret del Gòlgota -que vol dir: Lloc de la Calavera. I li donaven vi mirrat, però ell no l'acceptà.

I el crucifiquen i reparteixen les seves vestidures, fent-se a la sort el que tocaria a cadascú. I era l'hora tèrcia i el crucificaren. I estava escrit el rètol de la seva causa: «El rei dels jueus». I amb ell crucifiquen dos lladres, un a la seva dreta i l'altre a l'esquerra. ()

I els qui passaven per allí blasfemaven contra ell movent els seus caps, i dient: «Bah!, el qui destrueix el temple i en tres dies l'edifica, salva't a tu mateix baixant de la creu!». De manera semblant, també els grans sacerdots, burlant-se'n entre ells amb els escribes, deien: «D'altres ha salvat, a ell mateix no es pot salvar. El Crist, el rei d'Israel, baixi ara de la creu perquè ho vegem i creguem». També els qui havien estat crucificats amb ell l'injuriaven.

I arribada l'hora sexta, es van produir tenebres sobre tota la terra fins a l'hora nona. I a l'hora nona exclamà Jesús amb una forta veu: «Eloí, Eloí, lemà sabacthaní?» -que vol dir: «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?». I sentint-ho alguns dels presents, deien: «Vegeu, crida Elies». I un, corrent i xopant amb vinagre una esponja, i posant-la en una canya, la hi donava a beure, tot dient: «Deixeu, vegem si ve Elies a baixar-lo». I Jesús, llançant una forta veu, expirà.

I el vel del santuari s'esquinçà en dos, de dalt a baix.

I veient el centurió, que estava al davant d'ell, que havia expirat així, digué: «Veritablement aquest home era Fill de Déu».

I hi havia també unes dones mirant des de lluny, entre les quals també Maria la Magdalena, i Maria, la mare de Jaume el Menor i de Josep, i Salomé, les quals, quan era a la Galilea el seguien i el servien, i altres moltes que, juntament amb ell, havien pujat a Jerusalem.

I arribat ja el vespre, com que era la Parasceve, que és la vigília del dissabte, vingué Josep d'Arimatea, membre notable del sanedrí, el qual també esperava el regne de Déu, i amb audàcia entrà davant Pilat i demanà el cos de Jesús. Però Pilat es va estranyar que ja fos mort, i havent fet cridar el centurió, li preguntà si ja era mort. I havent-ho sabut pel centurió, donà el cos a Josep. I aquest comprà un llençol, i baixant-lo, l'embolcà en el llençol i el posà en el sepulcre que estava excavat en la roca; i feu rodolar una pedra a l'entrada del sepulcre. I Maria la Magdalena i Maria la de Josep observaven on havia estat posat.

DIUMENGE de la setmana VI quaresma any B

A MC LI CORRESPON EL MÈRIT D'HAVER REDACTAT EL PRIMER RELAT QUE CONEIXEM. NO ÉS UNA TASCA FÀCIL ARREPLEGAR I PRESENTAR ELS FETS, QUAN SÓN TANTS ELS PERSONATGES QUE ACTUEN I TAN DIVERSES LES SITUACIONS.

PODRÍEM FER UNA LECTURA INDIGNADA DEL RELAT DE LA PASSIÓ. QUE ÉS LA QUE PRACTIQUEM CADA MATÍ EN LLEGIR EL DIARI, QUAN ACOMPANYEM LA LECTURA DELS TITULARS I DE LES NOTÍCIES AMB TOTA MENA D'IMPRECACIONS, INSULTS I MALEDICCIONS. ELS RELATS DE LA PASSIÓ EXPLIQUEN TANTA QUANTITAT D'ATROPELLAMENTS, INJUSTÍCIES, TRAÏCIONS QUE ES PRESTEN A UNA LECTURA INDIGNADA. NO OBSTANT AIXÒ, ELS EVANGELIS MAI CONVIDEN EL LECTOR A INDIGNAR-SE AMB LA TRAÏCIÓ DE JUDES, A MALEIR LES AUTORITATS JUEVES O ROMANES QUE CONDEMNEJEN JESÚS, A INSULTAR ELS QUI SE'N BURLEN, A SENTIR COM EN EL PROPI COS ELS ASSOTS, LA CORONA D'ESPINA O ELS CLAUS, A PLORAR LA MORT DE JESÚS. EN CAP MOMENT ELS EVANGELIS PRETENEN EXCITAR ELS SENTIMENTS I, ENCARA MENYS, FOMENTAR EL SENTIMENTALISME.

MC NO SUGGEREIX AL LECTOR EL MENOR SENTIMENT DE DOLOR O ESPERANÇA. TOT ACABA AMB DUES DONES QUE OBSERVEN EN SILENCI EL LLOC ON COL·LOQUEN JESÚS

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 20,1-9)

El primer dia de la setmana Maria la Magdalena anà molt de matí al sepulcre, quan encara era fosc, i veu la pedra treta del sepulcre. Se'n va corrent a Simó Pere i a l'altre deixeble a qui estimava Jesús, i els diu: «Han pres el Senyor del sepulcre i no sabem on l'han posat!». I sortí Pere amb l'altre deixeble, i anaren al sepulcre. Corrien tots dos al mateix temps, però aquell altre deixeble corregué per davant de Pere més de pressa, i arribà el primer al sepulcre. I havent-se inclinat, veié els llenços caiguts però no hi entrà. Vingué després també Simó Pere, que el seguia, i entrà al sepulcre i veié els llenços caiguts; i el sudari que havia estat al seu cap no caigut com els llenços, sinó a part, enrotllat en un lloc. I llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat el primer al sepulcre, i veié i cregué; ja que encara no havien entès l'Escriptura: que ell havia de ressuscitar d'entre els morts.

Diumenge de Pasqua

LES DUES FRASES MÉS REPETIDES PER L'ESGLÉSIA AQUEST DIUMENGE SÓN: «CRIST HA RESSUSCITAT» I «DÉU HA RESSUSCITAT JESÚS»; RESUMEIXEN LES AFIRMACIONS MÉS FREQUENTS DEL NOU TESTAMENT SOBRE AQUEST TEMA. NO OBSTANT AIXÒ, COM A EVANGELI PER A AQUEST DIUMENGE S'HA TRIAT UN QUE NO TÉ COM A PROTAGONISTES NI DÉU, NI CRIST, NI CONFESSA LA SEVA RESURRECCIÓ. ELS TRES PROTAGONISTES QUE ESMENTA SÓN PURAMENT HUMANS: MARIA MAGDALENA, SIMÓN PERE I EL DEIXEBLE ESTIMAT. NI TAN SOLS HI HA UN ÀNGEL. EL RELAT DE L'EVANGELI DE JOAN SE CENTRA EN LES DIFERENTS REACCIONS D'AQUESTS PERSONATGES.

MARIA REACCIONA DE FORMA PRECIPITADA: NOMÉS LI CAL VEURE QUE HAN TRET LA LLOSA DEL SEPULCRE PER CONCLOURE QUE ALGÚ

S'HA ENDUT EL CADÀVER; LA RESURRECCIÓ NI TAN SOLS LI PASSA PEL CAP.

SIMÓ PERE ACTUA COM UN INSPECTOR DE POLICIA DILIGENT: CORRE AL SEPULCRE I NO ES LIMITA, COM MARIA, A VEURE LA LLOSA CORREGUDA; ENTRA, ADVERTEIX QUE LES BENES SÓN A TERRA I QUE EL SUDARI, EN CANVI, ESTÀ ENROTLLAT EN UN LLOC A PART. UNA COSA MOLT ESTRANYA. PERÒ NO EN TREU CAP CONCLUSIÓ.

EL DEIXEBLE ESTIMAT TAMBÉ CORRE, MÉS FINS I TOT QUE SIMÓN PERE, PERÒ DESPRÉS HO ESPERA PACIENTMENT. I VEU EL MATEIX QUE PERE, PERÒ CONCLOU QUE JESÚS HA RESSUSCITAT. EN ELL ES COMPLEIX EL QUE DIRÀ DIES MÉS TARD JESÚS A TOMÀS: «BENAURATS ELS QUI CREGUIN SENSE HAVER VIST». PERQUÈ, EN REALITAT, L'ÚNICA COSA QUE HA VIST ÉS UNS LLENÇOLS I UN SUDARI.

L'EVANGELI DE JOAN, QUE TANT ENS FA PATIR AL LLARG DE L'ANY AMB ELS SEUS DISCURSOS ENREVESSATS, OFEREIX AVUI UN MISSATGE ESPLÈNDID: DAVANT LA RESURRECCIÓ DE JESÚS PODEM PENSAR QUE ÉS UN FRAU (MARIA), NO SABER QUÈ PENSAR (PERE) O FER EL SALT MISTERIÓS DE LA FE (DEIXEBLE ESTIMAT).

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

(Jn 20,19-31)

En arribar el capvespre d'aquell primer dia de la setmana, i estant tancades les portes d'on eren els deixebles per por dels jueus, es presenta Jesús i es posa enmig d'ells, i els diu: «La pau sigui amb vosaltres!». I dient això, els mostra les mans i el costat. Els deixebles es van alegrar, doncs, veient el Senyor. I els digué altra vegada: «La pau sigui amb vosaltres! Com el Pare m'envià, així us envio jo». I dit això, bufà i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant: aquells de qui perdoneu els pecats els seran perdonats, i aquells de qui els retingueu, els seran retinguts».

Però Tomàs, un dels Dotze, el qui es diu Dídim, no era amb ells quan vingué Jesús. Els altres deixebles li deien: «Hem vist el Senyor!». Però ell els digué: «Si no veig en les seves mans la marca dels claus, i no fico el meu dit en la marca dels claus, i no fico la meua mà en el seu costat, no creuré».

I vuit dies després els seus deixebles eren novament a dintre, i Tomàs amb ells. Vingué Jesús, tancades les portes, i es presentà enmig d'ells, i digué: «La pau sigui amb vosaltres!». Després diu a Tomàs: «Porta el teu dit aquí i mira les meves mans, i porta la teua mà i fica-la en el meu costat, i no sigues incrèdul sinó fidel!». Respongué Tomàs, dient: «[Ets] el Senyor meu i el Déu meu!». Li digué Jesús: «Perquè m'has vist has cregut? Benaurats els qui sense haver vist han cregut!».

I molts altres signes feu Jesús en presència dels seus deixebles que no han estat escrits en aquest llibre. Però aquests s'han escrit perquè

cregueu que Jesús és el Crist, el Fill de Déu, i perquè, creient, tingueu vida en el seu nom.

Octava de Pasqua LA DIVINA MISERICÒRDIA

TOMÀS, QUAN VA ARRIBAR, VA TROBAR ELS DEIXEBLES EXUBERANTS I ALEGRES PER L'APARICIÓ DE JESÚS RESSUSCITAT. HO ESTEM NOSALTRES? RESPLENDEIXEN LES NOSTRES CARES, LES NOSTRES OBRES, LES NOSTRES ACTITUDS PER LA TROBADA QUE HEM TINGUT AMB JESÚS? O POTSER NO REFLECTEIX EL NOSTRE ASPECTE L'ORGULL I LA PERTINENÇA A LA COMUNITAT DEL RESSUSCITAT?

NOSALTRES, EN CERT SENTIT, TENIM FINS I TOT MÉS MÈRIT QUE SANT TOMÀS. AQUEST VA NECESSITAR PROVES PER CREURE; VA HAVER DE PALPAR EL COS DE JESÚS PER CONVÈNCER-SE; DE MIRAR ELS PEUS DE CRIST PER ASSEGURAR-SE DEL QUE LI DEIEN. NOSALTRES AL CONTRARI, SEGLES DESPRÉS, CONFIEM EN EL TESTIMONIATGE D'AQUELLS APÒSTOLS QUE, ENCARA QUE ESPANTATS, VAN VIURE AMB EMOCIÓ LES ÚLTIMES HORES DE JESÚS I AMB SORPRESA LES PRIMERES DEL SEU SER RESSUSCITAT.

I TENIM MÈRIT, PER CREURE EN TEMPS D'INCREDULITAT; PER FIAR-NOS ENCARA QUE NO VEGEM; PER DEIXAR-NOS PORTAR PER LA FORÇA DE L'ESPERIT ENCARA ENMIG DE TANT VENDAVAL QUE ATORDEIX I CONGELA CONSCIÈNCIES I ÀNIMES; PER CONFESSAR, FINS I TOT PÚBLICAMENT, QUE JESÚS CONTINUA SENT EL SENYOR I EL DÉU DE LA NOSTRA EXISTÈNCIA, EL MOTOR DEL NOSTRE VIURE I LA RAÓ D'AQUESTA TROBADA DOMINICAL.

Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc

(Lc 24,35-48)

En aquell temps, els deixebles referiren les coses que havien succeït en el camí, i com el conegueren en la fracció del pa.

I mentre estaven parlant d'aquestes coses, ell es presentà enmig d'ells, i els digué: «La pau sigui amb vosaltres!». Contorbats i espantats, pensaven que veien un esperit. I els digué: «Per què esteu pertorbats i per què s'aixequen aquests pensaments en els vostres cors? Mireu les meves mans i els meus peus, que soc jo mateix! Palpeu-me i mireu, perquè l'esperit no té carn ni ossos com veieu que jo tinc». I havent dit això, els mostrà les mans i els peus. I a ells, encara sense creure per l'alegria i plens d'admiració, els digué: «¿Teniu alguna cosa per menjar?». I ells li oferiren un tros de peix a la brasa. I prenent-lo davant d'ells, se'l menjà.

I els digué: «Aquestes són les paraules que us he dit quan encara era amb vosaltres: que convenia que es complissin totes les coses que han estat escrites sobre mi en la Llei de Moisès i en els Profetes i en els Salms». Aleshores els obrí l'enteniment per a entendre les Escripures. I els digué: «Així està escrit: que el Crist patiria i ressuscitaria d'entre els morts al tercer dia, i que es predicaria en el seu nom la conversió per a la remissió dels pecats a totes les nacions, començant des de Jerusalem. I vosaltres sou testimonis d'aquestes coses.

EN TROBAR-SE AMB EL RESSUSCITAT, ELS DEIXEBLES NO DONAREN CRÈDIT AL QUAL VEIEREN I PENSAREN QUE ES TRACTAVA D'UN ESPERIT. NO S'HO PODIEN CREURE, SUPERAVA AMB ESCREIX LES SEVES EXPECTATIVES. NO ENTENIEN EL QUE ESTAVA PASSANT. O ESTAVA MORT O ERA UNA MENA DE FANTASMA. EL RESSUSCITAT VOL INDICAR-LOS QUE ÉS TOTALMENT REAL I EL QUE VIUEN ESTÀ ARRELAT EN LA VIDA QUOTIDIANA. PER AIXÒ ELS MOSTRA LES SEVES FERIDES I ELS DEMANA DE MENJAR. ELS VA CALDRE MOLT DE TEMPS PER ASSIMILAR AQUELLA EXPERIÈNCIA EXTRAORDINÀRIA I DESCONCERTANT. MOLT SOVINT ALS CRISTIANS D'AVUI ENS PASSA EL MATEIX. L'EVANGELI ENS POT SEMBLAR UN IDEALISME INASSOLIBLE, ELS SEUS RELATS, HISTÒRIES INGÈNUES I ESPIRITUALISTES. EN CANVI, A MESURA QUE ENS ATANSEM A LES FERIDES DEL MÓN I ATENEM LES NECESSITATS MÉS BÀSIQUES DEL NOSTRE PROÏSME, ENS ADONEM QUE LA RESURRECCIÓ NO ÉS UN RELAT DIDÀCTIC, EDIFICANT, QUE PRETÉN ANIMAR-NOS EN MOMENTS DE DIFICULTAT, ÉS UN TESTIMONI FERM DE COM LA VIDA DE CADA DIA ESTÀ ESTRETAMENT VINCULADA AL PLA DE DÉU.

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

(Jn 10,11-18)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Jo soc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les ovelles. El mercenari, el qui no és pastor, del qual no són pròpies les ovelles, veu el llop que ve, abandona les ovelles i fuig; i el llop les arrabassa i les dispersa, perquè és mercenari i no li importen les ovelles. Jo soc el bon pastor i conec les meves, i les meves em coneixen. Així com el Pare em coneix, també jo conec el Pare; i dono la meva vida per les ovelles. I tinc altres ovelles que no són d'aquesta pleta. També aquestes convé que jo les meni, i escoltaran la meva veu, i es farà un sol ramat, un sol pastor. Per això el Pare m'estima, perquè dono la meva vida per recobrar-la altre cop. Ningú no me la pren, sinó que jo la dono per mi mateix. Tinc el poder de donar-la i el poder de recobrar-la novament. Aquest manament he rebut del meu Pare».

DIUMENGE de la setmana IV any B

EN ELS DIUMENGES ANTERIORS S'HAN RECORDAT DIVERSES APARICIONS DE JESÚS RESSUSCITAT. A PARTIR D'AQUEST DIUMENGE, I FINS A L'ASCENSIÓ, LES LECTURES DE L'EVANGELI, PRESES SEMPRE DE L'EVANGELI DE JOAN, SE CENTRARAN EN DIVERSOS ASPECTES DE LA RELACIÓ ENTRE JESÚS I EL CRISTIÀ: BON PASTOR, VINYA I SARMENTS, NOU MANAMENT, PREGÀRIA SACERDOTAL.

LA IMATGE DEL PASTOR ERA FREQUENT A L'ANTIC ORIENT PER REFERIR-SE AL REI: SIMBOLITZAVA LA RELACIÓ CORRECTA AMB ELS SEUS SÚBDITS, QUE NO HAVIA DE SER DESPÒTICA SINÓ PREOcupada pel benestar. JESÚS SE L'APLICA, PERÒ ARRIBANT A UN EXTREM QUE NO ES DÓNA ENTRE ELS PASTORS: DÓNA LA VIDA PER LES SEVES OVELLES. ÉS CERT QUE UN PASTOR, A

DIFERÈNCIA DE L'ASSALARIAT, ESTÀ DISPOSAT A LLUITAR AMB EL LLOP PER DEFENSAR EL RAMAT. PERÒ NO ÉS NORMAL QUE ESTIGUI DISPOSAT A MORIR PER LES OVELLES. A TANT NO ARRIBA. JESÚS, EN CANVI, VEU AIXÍ LA SEVA MISSIÓ: DONAR-HI LA VIDA. NO HO FA PER OBLIGACIÓ, FORÇAT, SINÓ LLIUREMENT. SABENT QUE AQUESTA VIDA QUE LLIURA LA PODRÀ RECUPERAR. I AIXÒ TAMPOC NO HO POT FER UN PASTOR NORMAL I CORRENT. ENCARA QUE L'EVANGELI PARLI DE JESÚS COM A «EL BON PASTOR» HAURIA D'HAVER DIT: BO I EXCEPCIONAL.

AQUEST PASSATGE CONCEDEIX TAMBÉ UNA IMPORTÀNCIA ESPECIAL AL FUTUR DE JESÚS: A LA SEVA TASCA PEL QUE FA A ALTRES OVELLES, A LES QUALS HA DE BUSCAR PERQUÈ HI HAGI UN SOL RAMAT I UN SOL PASTOR. ÉS UNA REFERÈNCIA A LES COMUNITATS CRISTIANES QUE S'ANIRIEN FORMANT A PAÏSOS PAGANS, HI HA TOTS NOSALTRES.

JESÚS, BON PASTOR, ENS HA SALVAT I ENS HA ACONSEGUIT SER FILLS DE DÉU. A NOSALTRES ENS PERTOCA ESCOLTAR LA SEVA VEU I AGRAIR-LI EL DO QUE ENS HA FET.

Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 3,18-24)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo soc el cep veritable i el meu Pare és l'agricultor. Tota sarment que no doni fruit en mi, la talla; i tota la que porta fruit, l'esporga perquè produeixi més fruit. Vosaltres ja sou nets per la paraula que us he parlat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Com la sarment no pot portar fruit per si mateixa si no s'està en el cep, així tampoc vosaltres si no esteu en mi. Jo soc el cep, vosaltres les sarments. El qui està en mi i jo en ell, aquest porta molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res. Si algú no està en mi, és llençat fora com les sarments, i s'asseca; i les recullen, i les tiren al foc i cremen. Si esteu en mi i les meves paraules estan en vosaltres, demaneu tot el que vulgueu i se us farà. En això és glorificat el meu Pare: que porteu molt de fruit i esdevingueu deixebles meus».

DIUMENGE de la setmana V any B

JESÚS, VALENT-SE DE L'AL·LEGORIA DE LA VINYA, CONVIDA ELS SEUS A ROMANDRE UNITS A ELL. PERÒ NO ÉS UNA UNITAT TANCADA, AUTOCOMPLAENT I DEPENDENT. ÉS LA UNITAT DE LA COMUNIÓ FRATERNA QUE ÉS CAPAÇ D'ENFRONTAR TOTES LES DIFICULTATS QUE AMENACEN LA COMUNITAT DE DEIXEBLES DE JESÚS. QUAN L'EXPERIÈNCIA DE FE NO ENFONSA LES ARRELS EN LA MATEIXA EXPERIÈNCIA DE JESÚS, FÀCILMENT ES BUSCA L'ACOMODAMENT I LA VIDA FÀCIL. O, SENZILLAMENT, ES BUSCA REFERMAR-SE EN LA TRADICIÓ QUE DÓNA SEGURETAT. AIXÍ PASSAVA ALS PRIMERS CRISTIANS D'ORIGEN JUEU.

AIXÍ ENS PASSA AVUI. PER NO ARRISCAR RES PREFERIM ANCORAR-NOS EN L'ASSEGURANÇA DEL PASSAT PER NO OBRIR-NOS AL RISC DEL QUE ÉS NOU. PERÒ JESÚS ENS DESAFIA, ENS DES INSTAL·LA, ENS LLENÇA A L'AVENTURA DEL PRESENT HI HA LA INSEGURETAT

DEL FUTUR. NOMÉS LA UNITAT FRATERNA AL VOLTANT DE JESÚS ÉS L'ÚNICA GARANTIA D'UNA VIDA AUTÈNTICA. NO HI HA MÉS SEGURETAT NI JURÍDIQUES, NI POLÍTQUES, NI DOCTRINALS.

EL SIGNE QUE FARÀ CREÏBLE EL MISSATGE DE JESÚS ÉS LA UNITAT DELS CREIENTS QUE S'EXPRESSA EN LA FRATERNITAT I LA SOLIDARITAT AMB ELS QUI NO TENEN ACCÉS ALS BÉNS PER OPTIMITZAR-NE LA QUALITAT DE VIDA. EN UN MÓN DIVIDIT PER LES GUERRES GENOCIDES, LES INJUSTÍCIES ESGARRIFOSSES, LA VIOLACIÓ SISTEMÀTICA DELS DRETS HUMANS, FRUIT DE L'EGOISME I L'AMBICIÓ HUMANA, LA COMUNIÓ FRATERNA, SOLIDÀRIA I MISERICORDIOSA SERÀ UNA LLUM QUE MANTINGUI VIVA L'ESPERANÇA DE LA HUMANITAT.

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 15,9-17)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Tal com m'ha estimat el Pare, també jo us estimo. Persevereu en el meu amor. Si guardeu els meus preceptes, perseverareu en el meu amor, com jo he guardat els preceptes del meu Pare i persevero en el seu amor. Us he parlat d'aquestes coses perquè la meva joia sigui en vosaltres i la vostra joia sigui completa.

Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres, com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que aquest de donar la pròpia vida pels seus amics. Vosaltres sou amics meus si feu les coses que us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap el que fa el seu senyor; a vosaltres us he dit amics, perquè totes les coses que he sentit del meu Pare us les he fet saber. No m'heu elegit vosaltres a mi, sinó que jo us he elegit, i us he posat perquè aneu i porteu fruit i el vostre fruit perduri, perquè qualsevol cosa que demaneu al Pare en nom meu us la doni. Això us mando: que us estimeu els uns als altres».

DIUMENGE de la setmana VI any B

A LA SEGONA LECTURA D'AQUEST DIUMENGE EL PROTAGONISME HA ESTAT DE DÉU. A L'EVANGELI, EL PROTAGONISTA PRINCIPAL ÉS JESÚS, QUE DEMOSTRA EL SEU AMOR FINS AL PUNT DE DONAR LA VIDA PER NOSALTRES, DIENT-NOS AMICS SEUS, TRIAR-NOS I ENVIAR-NOS. (QUANTA GENT VOLDRIA PODER DIR QUE ÉS AMIC O

AMIGA D'UN PERSONATGE FAMÓS, QUE HA ESTAT ELEGIT PER ELL PER FER UNA MISSIÓ!).

ALLÒ QUE JESÚS EXIGEIX A CANVI D'AQUESTA AMISTAT ÉS MOLT CURIÓS. «FIXEM-NOS EN ALLÒ QUE DIU LA 1A CARTA DE JOAN: “SI TANT ENS HA ESTIMAT DÉU...” NOSALTRES HAURÍEM AFEGIT: “TAMBÉ NOSALTRES HEM D'ESTIMAR DÉU”. TANMATEIX, EL QUE DIU JOAN ÉS: “SI TANT ENS HA ESTIMAT DÉU, ENS HEM D'ESTIMAR ELS UNS ALS ALTRES”».

UNA COSA SEMBLANT PASSA A L'EVANGELI D'AVUI. «AQUEST ÉS EL MEU MANAMENT: QUE US ESTIMEU ELS UNS ALS ALTRES COM JO US HE ESTIMAT». JESÚS PODRIA HAVER DIT: «ESTIMEU-ME COM JO US HE ESTIMAT». PERÒ NO HI PENSA EN ELL, PENSA EN NOSALTRES. ÉS FÀCIL ENGANYAR-SE DIENT O PENSANT QUE ESTIMEM JESÚS, PERQUÈ NO ES POT DEMOSTRAR NI NEGAR. EL MÉS DIFÍCIL ÉS ESTIMAR EL PROÏSME.

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 16,15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu a tot el món, prediqueu l'evangelí a tota criatura. El qui cregui i sigui batejat, serà salvat; però el qui no cregui serà condemnat. I els senyals que acompanyaran els qui hagin cregut seran aquests: en el meu nom expulsaran dimonis, parlaran llengües noves, amb les mans agafaran serps, i si beuen alguna cosa mortífera no els farà mal, imposaran les mans sobre els malalts i es posaran bons».

I el Senyor, després d'haver-los parlat, fou elevat al cel i s'assegué a la dreta de Déu.

I ells se n'anaren a predicar per tot arreu, cooperant-hi el Senyor i confirmant la paraula amb els senyals que l'acompanyaven

DIUMENGE de la setmana VII any B

JESÚS ENVIA ELS SEUS DEIXEBLES A PREDICAR PER TOT EL MÓN; LA SEVA MISSIÓ ÉS UNIVERSAL. ARA ES COMPLIRÀ LA PROMESA FETA A ABRAHAM: "SERÀS PARE D'UNA MULTITUD DE POBLES" (GN 17,4S; 22,18). GALILEA OBRE EL CAMÍ CAP ALS PAGANS. EL MITJÀ PER FER DEIXEBLES SERÀ EL BAPTISME, QUE VINCULA EL PARE, FONT DE L'ESPERIT, EL FILL, DE QUI ES REP, I L'ESPERIT MATEIX, QUE POTENCIA L'HOME, COMPLETA EL SEU ÉSSER I EL POSA A LA LÍNIA DEL "FILL DE L'HOME" .

ELS QUI DONIN L'ADHESIÓ A JESÚS PODRAN REPETIR I ACTUALITZAR ELS SENYALS SALVADORS DE JESÚS: ALLIBERARAN

LA GENT DE LES IDEOLOGIES OPRESSORES (TREURE DIMONIS); TINDRAN UNA CAPACITAT DE COMUNICACIÓ MAI ABANS VISTA (PARLAR LLENGÜES NOVES); EL MAL, REPRESENTAT A LA SERP, NO ELS FARÀ MAL, I TORNARAN LA SALUT ALS MALALTS.

ELLS CONTINUARAN, PER TANT, ANUNCIANT QUE LA VIDA TRIOMFARÀ CONTRA LA MORT, COM A MISSATGE CENTRAL DEL MISSATGE DE JESÚS.

AMB LA RESURRECCIÓ DE JESÚS JA HA COMENÇAT UNA NOVA ERA EN QUÈ LA SALVACIÓ DE DÉU NO TÉ FRONTERES I ARRIBARÀ A TOTHOM. N'HI HAURÀ PROU DE NO TANCAR-SE A LA LLUM.

DESPRÉS D'AQUESTA RECOMANACIÓ, "PREDICAR PER TOT EL MÓN" JESÚS SE'N VA ANAR AMB DÉU I ENS VA DEIXAR LA TASCA DE CONTINUAR LA MISSIÓ ALLIBERADORA DE LA HUMANITAT.

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

(Jn 20,19-23)

En arribar el capvespre d'aquell primer dia de la setmana, i estant tancades les portes d'on eren els deixebles per por dels jueus, es presenta Jesús i es posa enmig d'ells, i els diu: «La pau sigui amb vosaltres!». I dient això, els mostra les mans i el costat. Els deixebles es van alegrar, doncs, veient el Senyor. I els digué altra vegada: «La pau sigui amb vosaltres! Com el Pare m'envià, així us envio jo». I dit això, bufà i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant: aquells de qui perdoneu els pecats els seran perdonats, i aquells de qui els retingueu, els seran retinguts».

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan se sacrificava l'anyell pasqual, els deixebles van dir a Jesús: «On vols que anem a fer els preparatius perquè puguis menjar el sopar pasqual?». Ell envià dos dels seus deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu a la ciutat i vindrà a trobar-vos un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: 'El Mestre diu: On tens la sala on haig de menjar el sopar pasqual amb els meus deixebles?'. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, parada amb estores i coixins. Prepareu-nos allí el sopar». Els deixebles se n'anaren. Van arribar a la ciutat, ho trobaren tot tal com Jesús els havia dit i prepararen el sopar pasqual.

I mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donà. I digué: «Preneu: això és el meu cos». Després prengué una copa, digué l'acció de gràcies, els la donà i en begueren tots. Els digué: «Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tothom. Us asseguro que ja no beuré més del fruit de la vinya fins al dia que begui vi nou en el Regne de Déu».

Després de cantar els salms, van sortir cap a la muntanya de les Oliveres.

SOLEMNITAT DEL SANTÍSSIM COS I SANG DE CRIST

AQUESTA FESTA VA COMENÇAR A CELEBRAR-SE A BÈLGICA EL 1246. DUES COSES PRETENEN: FOMENTAR LA DEVOCIÓ A L'EUCARISTIA I CONFESSAR PÚBLICAMENT LA PRESÈNCIA REAL DE JESUCRIST AL PA I AL VI.

L'ACCIÓ DE JESÚS AL SOPAR DE PASQUA REUNEIX LES DUES MANERES DE SEGELLAR UNA ALIANÇA. ES COMENÇA PEL MENJAR, S'ACABA AL·LUDINT A LA SANG DE LA NOVA ALIANÇA. A BANDA D'AIXÒ HI HA DIFERÈNCIES NOTABLES. ELS DEIXEBLES NO MENGEN EN PRESENCIA DE DÉU, MENGEN AMB JESÚS, MENGEN EL PA QUE ELS DONA, NO LA CARN D'ANIMALS SACRIFICATS; I EL VI QUE BEUEN SIGNIFICA QUELCOM MOLT DIFERENT DEL QUE VAN BEURE LES AUTORITATS D'ISRAEL: ANTICIPA LA SANG DE JESÚS VESSADA PER TOTHOM.

ON RAU LA DIFERÈNCIA PRINCIPAL ENTRE L'ANTIGA I LA NOVA ALIANÇA? QUE L'ANTIGA NO COSTA RES A NINGÚ; NOMÉS CAL MATAR UNS ANIMALS PER OBTENIR LA SEVA SANG. LA NOVA, EN CANVI, SUPOSA UN SACRIFICI PERSONAL, EL SACRIFICI SUPREM DE LLIURAR LA PRÒPIA VIDA, LA PRÒPIA CARN I SANG.

PERÒ NO PODEM QUEDAR-NOS A LA SIMPLE REFERÈNCIA AL PA I AL VI, AL COS I LA SANG. PER A JESÚS SÓN LA FORMA SIMBÒLICA DE SEGELLAR EL NOSTRE COMPROMÍS AMB DÉU, PEL QUAL ENS OBLIGUEM A COMPLIR LA SEVA VOLUNTAT.

EL QUART EVANGELI, QUE NO EXPLICA LA INSTITUCIÓ DE L'EUCARISTIA, POSA EN AQUEST MOMENT EN BOCA DE JESÚS UN LLARG DISCURS EN QUÈ INSISTEIX, PER ACTIVA I PER PASSIVA, QUE OBSERVEM ELS SEUS MANAMENTS, MÉS BEN DIT, EL SEU ÚNIC MANAMENT: QUE ENS ESTIMEM ELS UNS ALS ALTRES.

SI LA CELEBRACIÓ DEL CORPUS CHRISTI ES LIMITA A UNA EXPRESSIÓ DEVOTA DE LA NOSTRA DEVOCIÓ A L'EUCARISTIA O, ENCARA PITJOR, SI ES CONVERTEIX EN UNA SIMPLE FESTA D'INTERÈS TURÍSTIC, NO COMPLEIX EL SEU SENTIT AUTÈNTIC. ÉS FÀCIL LLANÇAR FLORS A LA CUSTÒDIA PEL CARRER; EL MÉS DIFÍCIL ÉS TRACTAR BÉ LES PERSONES QUE ENS TROBEM PEL CARRER.

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 3,20-35)

En aquell temps, Jesús va entrar a casa amb els deixebles, i tornà a reunir-s'hi tanta gent, que no els quedava temps ni de menjar. Quan els seus familiars sentiren dir el que passava, hi anaren per endur-se'l, perquè deien: «Ha perdut el seny!».

Els mestres de la Llei que havien baixat de Jerusalem deien: «Està posseït per Beelzebul». I encara: «Aquest treu els dimonis pel poder del príncep dels dimonis». Llavors Jesús els va cridar i els parlava valent-se de paràboles: «Com pot ser que Satanàs tregui fora Satanàs? Si un reialme es divideix i lluita contra si mateix, no pot durar. I si una casa es divideix i lluita contra si mateixa, tampoc no durarà. Si és cert, doncs, que Satanàs s'ha aixecat contra si mateix i s'ha dividit, no pot durar: ha arribat la seva fi. Ningú no pot entrar a casa d'un que és fort i apoderar-se dels seus béns si abans no el lliga; tan sols així li podrà saquejar la casa. Us asseguro que tot serà perdonat als homes, els pecats i totes les blasfèmies que hagin proferit, però el qui blasfema contra l'Esperit Sant no tindrà mai perdó: és culpable del seu pecat per sempre més». Jesús va parlar així perquè deien d'Ell que tenia un esperit maligne.

Arriben la mare i els germans de Jesús i, de fora estant, envien a buscar-lo. Hi havia molta gent asseguda al voltant d'Ell. Li diuen: «La teva mare i els teus germans són aquí fora, que et busquen». Ell els respon: «¿Qui són la meva mare i els meus germans?». Llavors, mirant els qui seien al seu voltant, diu: «Aquests són la meva mare i els meus germans. El qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare».

L'EVANGELI DE MARC, DESPRÉS D'UNA LLARGA TRAVESSIA, ACOMPANYA JESÚS DE TORNADA A CASA. PODRÍEM IMAGINAR QUE L'ESPEREN ALGUNS DIES DE DESCANS, O UNES TARDES TRANQUIL·LES AMB VEÏNS I FAMILIARS, PERÒ NOVAMENT, S'AGLOMERA UNA GRAN MUNIÓ, DE MANERA QUE "NO PODIEN NI TAN SOLS MENJAR". LES NECESSITATS EREN TANTES QUE JESÚS I ELS SEUS AMICS ES VEIEN TOTALMENT ABSORBITS PER L'ATENCIÓ A LES PERSONES QUE HI ACUDIEN. EL SERVEI, QUAN ES FA DES DEL COR, NO RESPECTA ELS HORARIS, LES DATES O ELS CALENDARIS FIXOS; LA MESURA LA DÓNA LA GENEROSITAT, COSA QUE POT SEMBLAR ESTRANYA EN UNA SOCIETAT MERCANTILISTA ON EL BÉ ES QUANTIFICA, ES MESURA, ON L'EGOISME I EL CÀLCUL SÓN LES ACTITUDS PREDOMINANTMENT ACCEPTADES.

"ESTÀ FORA DE SI", "ESTÀ BOIG": ÉS LA INTERPRETACIÓ QUE FAN ELS QUI ESTAN FORA DE LA DINÀMICA DEL SERVEI. DE MANERA QUE, ELS SEUS PARENTS EL BUSCARAN PER FER-SE'N CÀRREC. ÉS UNA BOGERIA SERVIR FINS A L'EXTREM, ÉS UNA BOGERIA COMPARTIR I TREBALLAR PELS NECESSITATS, ÉS UNA BOGERIA PERDRE'S A SI MATEIX PER DONAR VIDA ALS ALTRES. PERÒ POTSER CALDRÀ MÉS BOJOS, CAPAÇOS DE DEIXAR DE BANDA ELS SEUS PROPIS INTERESSOS MESQUINS, I LLIURAR-SE ALEGRES I GENEROSOS AL SERVEI I AL TREBALL PER AQUELLES PERSONES EXCLOSES I OBLIDADES DEL NOSTRE MÓN.

Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

(Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Així és el regne de Déu: com si un home tira la llavor sobre la terra, i dorm i s'alça, nit i dia, i la llavor germina i creix mentre ell no sap pas com. De per si mateixa la terra fructifica primer herba, després espiga, després gra abundant en l'espiga. I quan ha produït fruit, immediatament posa la falç, perquè està a punt la sega».

I deia: «A què compararem el regne de Déu, o en quina paràbola el resumirem? [És] com un gra de mostassa, que, quan és sembrat a la terra, és la més petita de totes les llavors que hi ha a la terra; i quan ha estat sembrat, puja i es fa més gran que totes les hortalisses, i produeix branques grans, de tal manera que sota la seva ombra s'hi poden ajocar els ocells del cel».

I amb moltes paràboles semblants els proposava la paraula, segons que podien copsar-la; però sense paràbola no els parlava, [tot i que,] particularment, als seus deixebles els ho explicava tot.

DIUMENGE de la setmana XI any B

AVUI L'EVANGELI ENS CONVIDA A ASSEURE'NS COM A DEIXEBLES ALS PEUS DEL MESTRE JESÚS. ELL AMB LA SEVA SENZILLA I PROFUNDA SAVIESA ENS EXPLICARÀ EN PARÀBOLES EL SENTIT D'AQUELL REGNE AMB QUÈ ENS VOL COMPROMETRE. LES PARÀBOLES, MÉS QUE HISTÒRIES O EXEMPLES DIDÀCTICS, SÓN SÍMBOLS EN QUÈ JESÚS VOL QÜESTIONAR ELS NOSTRES ESQUEMES MENTALS I CONVIDAR-NOS A RENOVAR LES NOSTRES MANERES DE PENSAR I VEURE LA VIDA.

JESÚS COMPARA EL REGNE AMB UN PAGÈS QUE SEMBRA LA LLAVOR A LA TERRA. ENCARA QUE DORMI O S'AIXEQUI, DE DIA O DE NIT LA LLAVOR CREIX SENSE QUE ELL SÀPIGA COM. AQUEST PAGÈS SAP QUE EL CREIXEMENT DE LA LLAVOR NO LI CORRESPON, NI LES FULLES, NI EL TEMPS QUE S'EMPORTA LA MADURACIÓ DEL FRUIT. PERÒ NO PER AIXÒ RENUNCIA A LA FEINA. ÉS LA TERRA LA QUE GUARDA EL SECRET DEL PROCÉS, LA TERRA DONA DES DE LA SAVIESA DE LA SEVA ENTRANYA: L'HERBA, L'ESPIGA, EL CREIXEMENT.

EL PAGÈS ESCOLTA I SE SOTMET AL RITME DE LA TERRA I ELLA LI BENEIX AMB FRUIT ABUNDANT. IMATGE DESCONCERTANT EN UN MÓN MODERNITZAT QUE HA SOTMÈS LA TERRA AL RITME DE L'EXPLOTACIÓ I EL MERCAT, I NEGA ALS FILLS DE LA TERRA L'ALIMENT QUE D'ELLA SURT GRATUÏTAMENT. EL REGNE, IGUAL QUE LA TERRA, NO ÉS PROPIETAT DE NINGÚ, SINÓ UN DO GRATUÏT DE DÉU PER SER CUIDAT I COMPARTIT ENTRE ELS SEUS FILLS I FILLES.

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 4,35-41)

I els digué [Jesús] aquell dia, quan es va fer tard: «Travessem a l'altra banda». I havent acomiadat la multitud, se l'enduen en la barca tal com era; i altres barques eren amb ell. I s'aixeca una gran tempesta de vent i les onades es ficaven en la barca, de tal manera que ja s'omplia la barca. I ell era a la popa, sobre un capçal, dormint; i el desperten i li diuen: «Mestre, ¿no et fa res que ens perdem?». I aixecant-se, increpa el vent i diu al mar: «Calla, emmudeix!». I el vent cessà, i es feu una gran bonança. I els digué: «Per què sou porucs? ¿Encara no teniu fe?». I temeren amb un gran temor, i es deien els uns als altres: «Qui, doncs, és aquest, que fins al vent i el mar l'obeeixen?».

DIUMENGE de la setmana XII any B

L'EVANGELI D'AVUI ENS OFEREIX DE NOU UN RELAT CARREGAT DE SÍMBOLS. CAP AL TARD, EL MESTRE, QUE HA ESTAT ENSENYANT A LA MULTITUD A LA VORA DEL MAR ELS DIU ALS SEUS AMICS: "PASSEM A L'ALTRA RIBA". LA TARDA, HORA DE RECOLLIMENT, QUAN EL MAR ES TORNA MÉS PERILLÓS, JESÚS SEMBLA PLANTEJAR UN REpte NOU: "PASSAR A L'ALTRA BANDA". QUAN ES TANCA EL DIA I SEGURAMENT EL DESIG DELS SEGUIDORS ÉS TORNAR A CASA, JESÚS CONVIDA A UN NOU MOVIMENT, A UNA NOVA SORTIDA. LA MISSIÓ MAI NO ACABA I CAL CONSERVAR LA CAPACITAT DE CANVIAR, DE MOURE'S, DE CREAR, DE COMENÇAR SEMPRE DE NOU. PERÒ AQUESTA DINÀMICA NO ÉS FÀCIL: S'AIXEQUEN LES BORRASQUES I LES ONADES AMENACEN D'ENFONSAR L'EMBARCACIÓ.

ALESHORES LA COMUNITAT AMENACADA SENT POR, I EXPERIMENTA UN SENTIMENT D'ABANDÓ. JESÚS CANSAT AL FINAL DE LA JORNADA, DORM I ENS RECORDA LA SEVA HUMANITAT I LA SEVA PROXIMITAT.

JESÚS ÉS DESPERTAT PELS SEUS AMICS AMB CRITS I RECLAMS...
AIXÍ SOLEM SOVINT CRIDAR L'ATENCIÓ DE DÉU QUAN, EN MOMENTS
DE TEMPESTA ENS SENTIM ABANDONATS PER ELL. PERÒ JESÚS
CALMA LA CONFUSIÓ I ENS CONVIDA A RENOVAR SEMPRE LA FE.
PER QUÈ TEMEU? SI HEM VIST UNA VEGADA I UNA ALTRA L'AMOR DE
DÉU, SI HEM EXPERIMENTAT LA SEVA PRESÈNCIA A LA NOSTRA
VIDA. PER QUÈ DUBTAR? ATREVIM-NOS DONCS A PASSAR A L'ALTRA
RIBA, A SORTIR DE NOSALTRES MATEIXOS ENTRANT EN LA
DINÀMICA DE JESÚS, CONFIATS QUE CAP TEMPESTA PODRÀ
ENFONSAR LA NOSTRA EMBARCACIÓ, JA QUE JESÚS MATEIX VIATJA
AMB ELS SEUS ENVIATS.

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 5,21-43)

En aquell temps, havent fet Jesús novament la travessa en la barca cap a l'altra banda, s'aplegà una gran gentada al seu voltant, i ell era a la vora de la mar. I ve un dels caps de la sinagoga, de nom Jaire, i en veure'l cau als seus peus, i el pregava molt, dient: «La meva filleta està als últims; vine, imposa-li les mans perquè se salvi i visqui». I se n'anà amb ell. I el seguia una gran multitud, i l'oprimien.

I una dona que tenia hemorràgies feia dotze anys, i havia patit molt de part de nombrosos metges, i havia gastat tot el que tenia sense haver millorat gens, sinó que més aviat havia empitjorat, havent sentit parlar de Jesús, vingué entre la multitud per darrere i tocà el seu vestit. Perquè es deia: «Només que li toqui els vestits, seré salvada». I a l'instant s'assecà la font de la seva sang, i sentí en el seu cos que era guarida de la seva dolença. I, tot seguit, Jesús, adonant-se en si mateix que una força havia sortit d'ell, es girà cap a la multitud, i digué: «Qui m'ha tocat els vestits?». I deien els seus deixebles: «Veus la multitud que et comprimeix i dius: "Qui m'ha tocat?"». I mirava entorn per veure aquella que havia fet això. Però la dona, tement i tremolant, sabent el que s'havia esdevingut en ella, vingué i es prostrà davant ell i li va dir tota la veritat. I ell li digué: «Filla, la teva fe t'ha salvat. Ves-te'n en pau i sigues sana de la teva dolença».

DIUMENGE de la setmana XIII any B

LA VÍDUA AMB PROBLEMES D'HEMORRÀGIES ÉS UNA DONA SOCIALMENT EXCLOSA PER LA SEVA CONDICIÓN; RELIGIOSAMENT CONSIDERADA IMPURA; ECONÒMICAMENT EMPOBRIDA, GOSA SUPERAR LES PROHIBICIONS FETES PER LA LLEI, I TOCA JESÚS.

S'ARRISCA A SER CASTIGADA I QUE CASTIGUIN JESÚS. LA FE D'AQUESTA DONA ÉS UNA LLIÇÓ D'INSISTÈNCIA I RADICALITAT. MOLTES VEGADES NOSALTRES ENS ANCOREM A PRECEPTES QUE ENS IMPEDEIXEN OBRAR AMB LLIBERTAT, I ENS PASSEN LES OPORTUNITATS D'ENTRAR EN CONTACTE DIRECTE AMB JESÚS.

LA SEGONA DONA ESTÀ VINCULADA A LA CONDICIÓN DEL PARE; ÉS UNA NOIA DE CASA PURA, QUE TÉ A VEURE AMB LA SINAGOGA. PERÒ ENCARA QUE HO TINGUI TOT, LA SEVA POSSIBLE MORT REVELA UN PROBLEMA MÉS GRAN: LA CRISI DE L'EXCLUSIÓ PER SER DONA.

EL NOSTRE COMPROMÍS CRISTIÀ ENS CRIDA A SER GESTORS D'UN MÓN ON NO HI TINGUIN CABUDA EXCLUSIONS O INJUSTÍCIES. I AQUESTES CONTINUEN AFECTANT, EN MOLTS CASOS DE FORMA DRAMÀTICA, DE MANERA ESPECIAL LES DONES.

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 6,1-6)

En aquell temps, Jesús sortí d'allí i se n'anà a la seva pàtria, i el seguiren els seus deixebles. I arribat el dissabte, començà a ensenyar a la sinagoga, i molts en sentir-lo s'admiraven, i deien: «D'on [li ve] a aquest tot això? I quina és la saviesa que li ha estat donada i aquests miracles que són fets per les seves mans? ¿No és aquest l'artesà, el fill de Maria, i germà de Jaume i de Josep i de Judes i de Simó? I ¿les seves germanes no són aquí entre nosaltres?». I s'escandalitzaven d'ell. I els deia Jesús: «No hi ha profeta sense honor sinó en la seva pàtria, i en la seva parentela, i a casa seva». I no podia allí fer cap miracle, i només guarí uns pocs malalts, imposant-los les mans. I s'admirava de la incredulitat d'ells.

DIUMENGE de la setmana XIV any B

LES PARAULES I LES OBRES DE JESÚS ENTUSIASMEN LA GENT ON SIGUI QUE VA. PERÒ NO AIXÍ ALS SEUS AMICS I FAMILIARS, QUE ES MOSTREN ESCÈPTICS I NO ACCEPTEN EL MISSATGE. JESÚS ELS QÜESTIONA LA MANCA D'OBERTURA A LA BONA NOTÍCIA QUE ELL ANUNCIA. PASSA ALLÒ DE SEMPRES: UN PROFETA NO ÉS BEN REBUT A LA SEVA PRÒPIA TERRA NI ENTRE ELS SEUS. ELL ÉS EL PROFETA PER EXCEL·LÈNCIA I CORRE LA MATEIXA SORT DELS PROFETES ANTICS: EL REBUTJARAN I PERSEGUIRAN A MORT. ÉS QUE JESÚS SUPERA LES EXPECTATIVES QUE ELS SEUS COETANIS PODEN TENIR D'UN DELS SEUS VEÏNS, I NO ACONSEGUEIXEN ENQUADRAR-LO DINS DE LES CATEGORIES SOCIORELIGIOSES: UN PROFETA ÉS UN ÉSSER EXCEPCIONAL QUE PARLA EN NOM DE DÉU. COM ES DONARÀ AQUESTES PRETENSIONS AQUEST JESÚS, A QUI VAN VEURE CRIAR-SE ENTRE ELLS I EL CONEIX TOTA LA PARENTELA? TAMBÉ NOSALTRES HEM ESTAT CONSAGRATS PROFETES, PEL BAPTISME. SI VIVIM AMB AUTENTICITAT I CONVICCIÓ LA NOSTRA MISSIÓ, ÉS POSSIBLE QUE TAMBÉ EXPERIMENTEM EL REBUIG DE LA NOSTRA FAMÍLIA I AMICS. PERÒ NO ES TRACTA D'ADQUIRIR FAMA O

GUANYAR PRESTIGI, SINÓ SER TESTIMONIS DEL REGNE ANUNCIAT PER JESÚS; PER AIXÒ, CONVENÇUTS QUE EL MISSATGE QUE ANUNCIEM NO ENS PERTANY, ASSUMIM LES CONSEQÜÈNCIES DEL COMPROMÍS PROFÈTIC.

EL PROFETA: ÉS LA PERSONA DE PREGÀRIA, ÉS LA PERSONA DE LA PARAULA, ÉS LA PERSONA HUMIL, ÉS LA PERSONA QUE DÓNA TESTIMONIATGE DEL RESSUSCITAT, ÉS LA PERSONA COMPROMESA AMB LA CAUSA DE JESÚS: LA CONSTRUCCIÓ DEL REGNE.

DESCOBRIR QUE DÉU ESTÀ, PRECISAMENT, EN ALLÒ MODEST, SENZILL I POBRE: UNA CONSIGNA VIGENT AVUI COM MAI DAVANT DELS ANTI-VALORS DE LA NOSTRA SOCIETAT.

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 6,7-13)

En aquell temps, Jesús convocà els Dotze, i començà a enviar-los de dos en dos, i els donava potestat contra els esperits immunds. I els manà que no portessin per al camí si no era un bastó solament: ni pa, ni sarró, ni monedes a la faixa; sinó calçats amb sandàlies, i que no portessin dues túniques. I els deia: «Allà on entreu en una casa, quedeu-vos-hi fins que en sortiu. I qualsevol lloc que no us aculli ni us escolti, en anar-vos-en d'allí espoleu-vos la terra dels peus en testimoni contra ells». I havent marxat, predicaren que fessin penitència, i llançaren molts dimonis, i ungien amb oli molts malalts, i es guarien.

DIUMENGE de la setmana XV any B

JESÚS TÉ PERFECTA CONSCIÈNCIA DE LA SEVA MISSIÓ, PERÒ, AL CONTRARI DELS MESTRES DEL SEU TEMPS, QUE S'ENVOLTEN D'ALGUNS DEIXEBLES AL SI D'UNA ESCOLA O A LES PORTES D'UNA CIUTAT, ELL HA VOLGUT SER ITINERANT PER TAL D'ARRIBAR A LA QUANTITAT MÉS GRAN DE GENT EN LA SEVA PRÒPIA SITUACIÓ DE VIDA. SI ADMET DEIXEBLES NO HO FA PER ESTAR AMB ELLS A LA MANERA DELS RABINS JUEUS DEL SEU TEMPS, SINÓ PER ASSOCIAR-LOS ALS SEUS RECORREGUTS MISSIONERS I MULTIPLICAR-NE AIXÍ LA MISSIÓ.

EL CONTINGUT DE LA PREDICACIÓ DELS DEIXEBLES ENCARA ÉS, D'UNA BANDA, EL QUE JESÚS HA REBUT DE JOAN BAPTISTA: LA CONVERSIÓ I EL PENEDIMENT. PERÒ JOAN BAPTISTA ES LIMITA A PREDIR LA PROXIMITAT DEL REGNE; ELS DEIXEBLES DE JESÚS SÓN ENVIATS PER FER-LO VISIBLE I ACTUAL: LLENCEN ELS DIMONIS I CUREN LES MALALTIES, CONVENCEN LA GENT DEL SEU ALLIBERAMENT DE LES FORCES DEL MAL I DE LA SEVA INCORPORACIÓ A UNA NOVA SOBIRANIA. AQUESTA ATENCIÓ ALS

**POBRES I ALS MALALTS DIFERENCIA IGUALMENT JESÚS I ELS SEUS
DEIXEBLES DELS FARISEUS I DELS ALTRES MESTRES DE LA
SAVIESA, POC ATENTS A LES CLASSES INDIGENTS.**

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 6,30-34)

En aquell temps, reunint-se els apòstols amb Jesús, li referiren totes les coses que havien fet i ensenyat. I els digué: «Veniu vosaltres a part, a un lloc solitari, i descanseu un poc». Perquè eren molts els qui anaven i venien, i no tenien temps ni de menjar. I se n'anaren en una barca a un lloc desert, sols.

I molts els veieren partir i els reconegueren, i hi van concórrer a peu de totes les ciutats, i hi arribaren abans. I sortint, veié una gran multitud, i se'n compadí, perquè eren com ovelles que no tenen pastor. I començà a ensenyar-los moltes coses.

DIUMENGE de la setmana XVI any B

TOTS NECESSITEM DESCANSAR PER REPARAR LES FORCES I CONTINUAR LA FEINA. TAMBÉ EL MISSIONER NECESSITA MOMENTS DE QUIETUD. JESÚS ES MOSTRA PROFUNDAMENT HUMÀ AMB ELS DEIXEBLES. ELLS HAN TORNAT DE LA MISSIÓ I LI HAN EXPLICAT, ENTUSIASMATS O PREOCUPATS, EL QUE HAVIEN "FET I ENSENYAT". INDUBTABLEMENT LA TASCA VA TENIR QUE SER ESGOTADORA. JESÚS ELS CONVIDA A DESCANSAR EN UN LLOC TRANQUIL, PERQUÈ LA MULTITUD ELS ASSETJA. TOT I AIXÒ, LA GENT ELS DESCOBREIX I ELS SEGUEIX. ÉS TAL LA FAMA DE JESÚS QUE TOTS VOLEN ESCOLTAR-LO I SENTIR-SE ALLIBERATS DE TOTA MENA DE DOMINACIÓ.

AQUEST PASSATGE ÉS EL PREÀMBUL PER A LA GRAN NARRACIÓ DE LA MULTIPLICACIÓ DELS PANS. MARC DESCOBREIX EL COR DE PASTOR COMPASSIU DE JESÚS. TAMBÉ PASSA ENTRE NOSALTRES. HI HA MOMENTS EN QUÈ NECESSITEM DESCANSAR PERÒ ELS COMPROMISOS ENS ACLAPAREN. CAL TROBAR UN PUNT

D'EQUILIBRI ENTRE EL DESCANS I L'ACTIVITAT. TAMBÉ NECESSITEM TEMPS PER PREGAR, ESTUDIAR, COMPARTIR AMB ELS ALTRES. CAL RECARREGAR LES PILES PER CONTINUAR TREBALLANT PEL REGNE "SENSE DESCANS". PERÒ HEM D'ESTAR SEMPRE ATENTS A LES NECESSITATS DELS NOSTRES, PER SORTIR A AJUDAR-LOS.

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 6,1-15)

En aquell temps, se n'anà Jesús a l'altra banda del mar de la Galilea, el de Tiberíades. I el seguia una gran multitud, perquè veien els signes que feia en els malalts. Pujà Jesús a la muntanya, i allí s'assegué amb els seus deixebles. I era pròxima la Pasqua, la festa dels jueus. Aleshores Jesús, alçant els ulls i veient que una gran multitud venia a ell, diu a Felip: «On comprarem pans perquè mengin aquests?». Però això ho deia per provar-lo, ja que ell sabia el que anava a fer. Li respon Felip: «Dos-cents denaris de pa no els bastarien perquè cada un en prenguéss una mica». Li diu un dels seus deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere: «Hi ha un noi aquí que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però això, què és per a tants?». Diu Jesús: «Feu seure la gent». Hi havia molta herba en aquell indret. I s'assegueren els homes, en nombre d'uns cinc mil. Jesús rebé, doncs, els pans i, havent donat gràcies, els distribuí als qui estaven asseguts, i igualment els peixos, tant com en volien. I quan quedaren saciats, digué als seus deixebles: «Recolliu els bocins que han sobrat, perquè no es facin malbé». Recolliren així, i ompliren dotze coves amb els bocins dels cinc pans d'ordi que sobraren als qui van menjar.

I aquells homes, quan veieren el miracle que havia fet, deien: «Aquest és veritablement el profeta que ha de venir al món!». Jesús, doncs, quan s'adonà que vindrien per arrabassar-lo i fer-lo rei, es retirà un altre cop a la muntanya ell sol.

DIUMENGE de la setmana XVII any B

L'ACLAPARAMENT DELS APÒSTOLS DAVANT DE TANTA GENT FAMOLENCA ENS FA PENSAR EN UNA MULTITUD ACTUAL, NO FAMOLENCA, SINÓ PITJOR ENCARA: ALLUNYADA DE DÉU, AMB UNA "ANORÈXIA ESPIRITUAL", QUE IMPEDEIX PARTICIPAR DE LA PASQUA I CONÈIXER JESÚS. NO SABEM COM ARRIBAR A TANTA GENT... SOBREVOLA EN LA LECTURA D'AVUI UN MISSATGE D'ESPERANÇA: NO IMPORTA LA MANCA DE MITJANS, SINÓ ELS RECURSOS SOBRENATURALS; NO SIGUEM "REALISTES", SINÓ "CONFIATS" EN DÉU. AIXÍ, QUAN JESÚS PREGUNTA A FELIP ON PODIEN COMPRAR PA PER A TOTHOM, EN REALITAT «HO DEIA PER PROVAR-LO, PERQUÈ ELL SABIA QUÈ FARIA» (JN 6,5-6). EL SENYOR ESPERA QUE CONFIEM EN ELL.

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 6,60-69)

En aquell temps, en veure, doncs, la multitud que Jesús no era allí, ni tampoc els seus deixebles, pujaren a les barquetes i arribaren a Cafarnaüm, cercant Jesús. I havent-lo trobat a l'altra banda del mar, li digueren: «Rabbí, quan has vingut aquí?».

Respon Jesús, i els diu: «En veritat, en veritat us dic: em cerqueu no perquè heu vist signes, sinó perquè heu menjat dels pans i us heu saciat. Treballeu, no per l'aliment que es perd, sinó per l'aliment que dura per a la vida eterna que el Fill de l'home us donarà, ja que aquest l'ha segellat el Pare, Déu!». I així li digueren: «Què farem per obrar les obres de Déu?». Respon Jesús, i els diu: «Aquesta és l'obra de Déu, que cregueu en aquell que ell ha enviat».

I li digueren: «Quin signe fas, doncs, perquè vegem i et creguem? Què és el que obres? Els nostres pares menjaren el mannà en el desert, tal com està escrit: Pa del cel els ha donat per menjar». I els diu Jesús: «En veritat, en veritat us dic: no fou Moisès qui us donà el pa del cel, sinó el meu Pare és el qui us dona el veritable pa del cel, ja que el pa de Déu és el qui baixa del cel i dona la vida al món». Li digueren, doncs: «Senyor, dona'ns sempre aquest pa». Els diu Jesús: «Jo soc el pa de vida. El qui ve a mi no tindrà fam, i el qui creu en mi no tindrà mai set».

DIUMENGE de la setmana XVIII any B

A L'HORA DE CAMINAR DARRERE DE LES EMPREMES DE JESÚS CAL ANAR AMB COMPTE AMB LES MOTIVACIONS QUE ENS IMPULSEN; NO SIGUI QUE EL JESÚS QUE TROBEM NO SIGUI EL DE L'EVANGELI, SINÓ UN JESÚS FET A LA NOSTRA MIDA, QUE S'ADAPTA ALS NOSTRES DESITJOS O CAPRICIS; UN JESÚS CREÏBLE NOMÉS PELS MIRACLES ESPECTACULARS, SENSE QUE ACONSEGUIM ENTENDRE QUE EL MIRACLE MAJOR, EL SIGNE PER EXCEL·LÈNCIA, ÉS JESÚS MATEIX, ALIMENT DE VIDA ETERNA. LA MULTITUD, SENSE ENTENDRE LES PARAULES DEL MESTRE, TORNA A PREGUNTAR: «QUÈ HEM DE FER PER TREBALLAR EN LES OBRES DE DÉU?» CONTINUEN MARCATS PER LA MENTALITAT JUEVA DE L'ÈPOCA, LA RELIGIÓ QUE MANAVA COMPLIR SEMPRE «PRECEPTES I LLEIS» QUE, PER LA SEVA FALSA INTERPRETACIÓ, ACABAVEN ESCLAVITZANT I ARRUÏNANT LA FE DEL POBLE DE DÉU. JESÚS ELS PLANTEJA QUE N'HI HA PROU AMB UNA OBRA: ADHERIR-SE AL PROJECTE DE DÉU REVELAT PEL SEU FILL. NOMÉS QUI ES COMPROMET FA QUE TOTES LES SEVES OBRES ADQUIREIXIN UN SENTIT EVANGÈLIC PERQUÈ ESTARAN IMPREGNADES DE L'AMOR, LA VIDA I LA JUSTÍCIA QUE EXIGEIX EL REGNE DE DÉU.